DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

20 listopada Nr 31. Rok 1936.

Cena numeru niniejszego zł 1.—, z przesyłką zwyczajną zł 1,15, z poleconą zł 1,45. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materiał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 5. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

924.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 października 1936 r.

w sprawie ustalenia pozycyj taryfy celnej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwości.

Na podstawie art. 13 ust. 4 i art. 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) oraz art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 732) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla towarów wymienionych w wykazie, stanowiącym załącznik do niniejszego rozporządzenia, ustala się w powyższym załączniku odpowiednie pozycje (punkty, litery, cyfry, uwagi) taryfy celnej przywozowej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piętnastego dnia po dniu ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 listopada 1936 r. Nr 86, poz. 603).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 21 października 1936 r. (poz 924).

Wykaz towarów wraz z oznaczeniem pozycyj (punktów, liter, cyfr, uwag) taryfy celnej przywozowej według których podlegają te towary ocleniu.

Grupa 2.

poz. 23.

Pestki chleba świętojańskiego, również bez łuski, należy clić według poz. 23 p. 1 taryfy celnej, jako nasiona drzew owocowych.

Grupa 3.

poz. 27.

Pestki chleba świętojańskiego zmielone należy clić według pozycji 27 p. 3 taryfy celnej, jako mąkę osobno nie wymienioną.

Grupa 5.

poz. 64.

Ananasy obrane z usuniętym rdzeniem, pokrajane na plastry — suszone, należy clić według poz. 64 taryfy celnej.

poz. 67.

Ananasy w soku obrane, również krajane na krążki, sześciany, przywożone w opakowaniu niehermetycznym, należy clić według pozycji 67 punktu 1 taryfy celnej.

poz. 67, 68.

Miąższe jagodowe i owocowe, w tym i ananasowe, bez dodatku cukru, przywożone w opakowaniu niehermetycznym, należy clić według pozycji 67 punktu odpowiedniego taryfy celnej; takież miąższe, przywożone w opakowaniu hermetycznym, należy clić według pozycji 68 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Miąższe jagodowe i owocowe, w tym i ananasowe, z dodatkiem cukru niezależnie od opakowania należy clić według pozycji 236 punktu 2 taryfy celnej.

poz. 74.

Orzechy kokosowe mielone, względnie krajane, należy clić według poz. 74 taryfy celnej.

Grupa 7.

poz. 89.

Używane w lecznictwie części roślin jak kwiaty i liście, osmykiwane, lecz nie poddane mechanicznemu procesowi rozdrobnienia, należy clić według pozycji 89 punktu 1 taryfy celnej, jako używane w lecznictwie części roślin nierozdrobnione.

Środek do tępienia owadów pod nazwą „Katol", stanowiący sproszkowane kwiaty chryzantem z dodatkiem nieznacznych ilości chemicznych produktów organicznych, należy clić wg poz. 89 p. 3 lit. odpowiedniej taryfy celnej.

Grupa 11.

poz. 115, 116.

Ryby żywe, przywożone na obcych statkach rybackich w basenach z przepływającą wodą, wbudowanych w statek, należy clić według poz. 116 p. odpowiedniego z zastosowaniem uwagi 2 do poz. 115 i 116 taryfy celnej, przy czym wagę wymiarową netto należy ustalać przez faktyczne wyważanie ryb.

poz. 117.

Śledzie, nadchodzące w ropie śledziowej, o ile ropa ta zawiera powyżej 6% soli kuchennej, należy clić, jako śledzie solone, według pozycji 117 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Śledzie, nadchodzące bez ropy śledziowej, o ile zawierają powyżej 6% soli kuchennej w stosunku do wagi śledzi, należy clić według poz. 117 punktu odpowiedniego.

Śledzie w ropie, względnie bez ropy, w których zawartość soli będzie wynosiła 6% i mniej, należy clić według pozycji 116 p. 3 taryfy celnej.

Grupa 14.

poz. 165.

Muszle ostryg rozdrobnione należy clić według poz. 165 taryfy celnej, jako kamienie osobno nie wymienione rozdrobnione.

Łupek bitumiczny szary w drobnych kawałkach należy clić wg pozycji 165 p. 2 taryfy celnej.

Grupa 22.

poz. 237.

Ananasy w soku, nawet bez dodatku cukru, obrane, również krajane na krążki, sześciany, przywożone w opakowaniu hermetycznym, należy clić według pozycji 237 taryfy celnej.

Grupa 24.

poz. 260.

Cukier krochmalowy (skrobiowy) zanieczyszczony dekstryną należy clić według poz. 260 p. 1 taryfy celnej.

Grupa 26.

poz. 269.

Wody mineralne Lewico, Evian należy clić według pozycji 269 punktu 1 taryfy celnej.

poz. 279.

Płyny spirytusowe używane, ze względu na duże ilości rozpuszczonych w nich substancji zapachowych i smakowych, jako przyprawy przy wyrobie koniaku, araku, rumu, nalewek, itp. trunków spirytusowych, przy pieczeniu ciasta itd. należy clić według poz. 279 taryfy celnej, jako esencje, estry, ekstrakty ze spirytusem.

Wyroby, objęte poz. 279 taryfy celnej, nie nadają się do bezpośredniej konsumpcji i mogą być użyte, jako trunek po co najmniej 10-krotnym rozcieńczeniu mieszaniną spirytusu i wody.

Nadto należy mieć na uwadze, iż szereg esencji, estrów, ekstraktów już przy rozcieńczeniu podwójną ilością wody mętnieje lub rozwarstwia się w odróżnieniu od napojów spirytusowych, objętych pozycjami 276, 277 i 278 taryfy celnej, które przy takim rozcieńczeniu wodą pozostają klarownymi i które nadają się do konsumpcji, jako trunek.

Grupa 29.

poz. 296.

Wagę wymiarową gazów ciekłych lub sprężonych, clonych według pozycji 296 taryfy celnej, nadchodzących w butlach metalowych, należy określać łącznie z wagą tych butli. Butle metalowe, jako stanowiące specjalne opakowanie służące do wielokrotnego przewozu oraz stałego przechowywania gazów, należy clić osobno według odnośnych pozycji taryfy celnej; jako wymiarową wagę butli należy przyjąć wagę butli uwidocznioną w sposób trwały na samej butli.

poz. 298.

Związek chemiczny, stanowiący połączenie chromu z tlenem $Cr\ O_3$ w postaci czerwonobrunatnych kryształów, łatwo rozpuszczających się w wodzie, znany w handlu pod nazwą kwasu chromowego, należy clić według pozycji 298 pkt 8 taryfy celnej.

Sole kwasu fluorokrzemowego, oprócz osobno wymienionych, należy clić według pozycji przewidujących związki odnośnych zasad; na przykład: fluorokrzemian potasu należy clić według poz. 299 p. 24 taryfy celnej, fluorokrzemian magnezu—według poz. 302 p. 5 taryfy celnej.

poz. 303.

Produkt stanowiący mieszaninę roztworu chlorku wapnia i chlorku magnezu z zawartością nieznacznych ilości substancji organicznych, znany w handlu pod nazwą „Reinhartin", należy clić według poz. 303 p. 1 taryfy celnej.

Krzemek wapnia (calcium silicium) należy clić według pozycji 303 punktu 5 taryfy celnej, jako związek wapnia nieorganiczny osobno nie wymieniony.

poz. 316.

Tlenek chromu $Cr_2\ O_3$ w postaci krystalicznej należy clić według pozycji 316 punktu 1 taryfy celnej.

poz. 324.

Podwójne sole cyjanków, cyjanianów, rodanków, jak na przykład cyjanek potasowo-kadmowy, należy clić według poz. 324 taryfy celnej.

poz. 335.

Winian antymonu (Tartarus emeticus), stanowiący sól antymonową kwasu winowego, podlega cłu według poz. 335 taryfy celnej, przewidującej sole kwasu winowego.

Grupa 31

Jako produkty „inne, oprócz osobno wymienionych" przewidziane pod poz. 393 p. 2, 394 p. 4, 395 p. 5, 396 p. 3, 397 p. 12, 398 p. 9, 399 p. 6 i 400 p. 2 taryfy celnej należy clić tylko takie związki chemiczne osobno w taryfie nie wymienione oraz ich sole, które niniejszym rozporządzeniem, albo w drodze wyjaśnień Ministerstwa Skarbu zostały lub zostaną przydzielone do jednej z wymienionych wyżej pozycji taryfy celnej.

poz. 393.

Wszelkie chloro-pochodne węglowodorów aromatycznych, zawierające chlor w pierścieniu lub łańcuchu bocznym, jak również zawierające chlor w pierścieniu i łańcuchu bocznym, należy clić według pozycji 393 p. 2 taryfy celnej.

poz. 394.

Nitroksylol, nitrodwuchlorobenzol należy clić według pozycji 394 p. 4 taryfy celnej.

poz. 395.

Benzolosulfamid i jego chlorek, kwasy benzolosulfonowe, kwasy chlorobenzolosulfonowe, kwasy dwunitrostylbenodwusulfonowe, kwasy nitrobenzolosulfonowe, kwasy nitrochlorobenzolosulfonowe, kwasy nitronaftalinosulfonowe, kwasy ortonitrotoluolosulfonowe, kwasy toluolosulfonowe, paratoluolosulfamid i jego chlorek, nitrochlorek benzoilu oraz sole tych związków należy clić według pozycji 395 p. 5 taryfy celnej.

poz. 396.

Acenaftenochinon, kwas antrachinonodwusulfonowy, benzantron, chloroantrachinon, chlorobenzantron, dwuchloroantrachinon, dwuchlorobenzaldehyd, kwasy chloroantrachinonosulfonowe oraz sole tych związków należy clić według pozycji 396 p. 3 taryfy celnej.

poz. 397.

Kumidyna (o—izopropyloanilina), dwufenyloguanidyna, dwutoliloguanidyna, merkaptobenztiazol, aldolnaftyloamina, kwasy naftyloaminotrójsulfonowe, kwasy benzyloanilinosulfonowe, kwasy fenylonaftyloaminosulfonowe, kwasy tolilonaftyloaminosulfonowe, kwasy anilinodwusulfonowe, kwasy ksylidynosulfonowe, aminobenzaldehyd, kwasy benzydynosulfonowe, kwasy benzydynodwusulfonowe, kwasy chlorotoluidynosulfonowe, dehydrotiotoluidyna, kwasy dehydrotiotoluidynosulfonowe, kwasy dwufenyloaminosulfonowe, kwasy aminodwufenyloaminosulfonowe, kwasy dwuaminodwufenyloaminosulfonowe, nitrometylobenzimidazol, jednoszczawiowo-fenylenodwuamina, metyloanilina, etyloanilina, kwasy toluidynosulfonowe, aminokarbazol, dwuaminokarbazol metylopochodne kwasów aminodwufenyloaminosulfonowych, produkt kondensacji nitrobenzaldehydu z parafenylenodwuaminą, trójfenyloguanidyna, trójtoliloguа-

nidyna, izatyna, acetooctoanilid, acetooctotoluidyd, acetooctochloroanilid, tiokarbanilid, dwumetylotiokarbanilid (dwutolilotiomocznik), chloroaminoantrachinon, leukodwuaminoantrachinon (dwuaminoantrahydrochinon), chloroaniliny, pochodne dwuazowe związków objętych pp. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 12 pozycji 397 oraz sole wszystkich wymienionych wyżej związków należy clić według pozycji 397 p. 12 taryfy celnej.

Dwuazopochodne związków wymienionych w pozycji 397 p. 11 taryfy celnej należy clić według tegoż punktu jedenastego pozycji 397 taryfy celnej.

poz. 398.

Nitroanizol, nitrofenetol, nitrometylometoksybenzol, nitrometoksynaftalina, pirokatechina, kwasy fenolosulfonowe, chlorofenol, chlorokrezol, nitrochlorofenol, kwasy chlorooksynaftalinosulfonowe, kwasy chlorooksynaftalinodwusulfonowe, benzonaftol, nitrokrezol, kwasy nitrofenolosulfonowe, dwunitrokrezol, dwunitroanizol, nitrozofenol oraz sole tych związków należy clić według pozycji 398 p. 9 taryfy celnej.

poz. 399.

Kwasy chloroaminofenolosulfonowe, mocznikowa pochodna kwasu J (2,5 aminonaftolo—7 sulfonowego kwasu), kwasy aminofenylonaftiminoazolooksysulfonowe, nitrobenzylidenoaminofenol, metyloaminofenol, metyloaminooksyfenazyna, chloroaminofenol, kwasy dwuaminofenolosulfonowe, kwasy dwuoksydwunaftyloaminodwusulfonowe, dwuaminoanizol, etoksybenzydyna, metoksynaftyloamina, fenetydyna, dwuaminofenol, aminooksyfenazyna, metoksy—pochodne kwasów aminodwufenyloaminosulfonowych, etoksy—pochodne kwasów aminodwufenyloaminosulfonowych pochodne dwuazowe związków objętych pp. 1, 3, 4, 5 i 6 poz. 399 oraz sole wszystkich wymienionych wyżej związków należy clić według pozycji 399 p. 6 taryfy celnej.

poz. 400.

Chloropochodne fenylometylopyrazolonu, kwasy sulfonowe chloropochodnych fenylometylopyrazolonu oraz sole tych związków należy clić według pozycji 400 p. 2 taryfy celnej.

Grupa 32.

poz. 410.

Łupek bitumiczny szary zmielony należy clić według poz. 410 p. 2 taryfy celnej.

Łupek bitumiczny palony niemielony (czarny)— należy clić według poz. 410 p. 2 taryfy celnej.

Farby otrzymane z tlenku żelaza z dodatkiem substancji mineralnych mielonych jak gips, szpat ciężki, glina i tym podobnych produktów, które to dodatki nie stanowią w rozumieniu taryfy celnej farb mineralnych, należy clić według pozycji 410 punktu 2 taryfy celnej.

Farby otrzymane z tlenku żelaza z dodatkiem substancji mineralnych, stanowiących w rozumieniu taryfy celnej farby mineralne, należy clić według pozycji przewidujących farby dodane;

Przykład I. farba otrzymana z tlenku żelaza zawiera dodatek cynobru (farby rtęciowej) — farbę taką należy clić według poz. 415 taryfy celnej.

II. farba otrzymana z tlenku żelaza zawiera dodatek chromianu ołowiu (farby chromowej) — farbę taką należy clić według poz. 414 taryfy celnej.

poz. 414.

Drobny bezpostaciowy zielony proszek, stanowiący związek chromu z tlenem Cr_2O_3, używany jako farba, należy clić według pozycji 414 taryfy celnej.

Grupa 33.

poz. 431.

Proszek, stanowiący mieszaninę waniliny, nawet w niewielkiej ilości, ze sproszkowanymi śluzami roślinnymi, chociażby sztucznie zabarwiony, należy clić według pozycji 431 p. 1 taryfy celnej, ponieważ o istotnej wartości tej mieszaniny stanowi wanilina.

Estry w stanie stałym, aldehydy, ketony, laktony, alkohole i tym podobne związki nie wymienione osobno w taryfie celnej, posiadające aromatyczny zapach i używane do aromatyzowania, należy clić według pozycji 431 p. 2 taryfy celnej.

Grupa 35.

poz. 457.

Knoty nasycone używane do wyrobu świec, również knotki nasycone do lampek, należy clić według poz. 457 taryfy celnej.

poz. 459.

Smary do pasów przyrządzone z olejów mineralnych z domieszką olejów żywicznych, stosowane celem powiększenia zdolności pasów utrzymywania się na kołach, należy clić wg poz. 459 p. odpow. taryfy celnej, jako środki do smarowania.

Środek do czyszczenia pod nazwą „Vulcasit", składający się przeważnie ze szmerglu i gumelastyki, należy clić wg poz. 459 p. 1 lit. odpowiedniej taryfy celnej.

Grupa 36.

poz. 467.

Produkt w postaci kleistej masy, otrzymany przez zmieszanie trocin korkowych lub drobnych odpadków korkowych z roztworem celuloidu w lotnych rozpuszczalnikach, używany przez przemysł obuwniczy do uszczelniania obuwia, należy clić wg pozycji 467 punktu 2 taryfy celnej.

Grupa 37.

poz. 476.

Róg zmielony, tak zwana mączka rogowa, bez domieszek należy clić, bez względu na przeznaczenie, według pozycji 476 taryfy celnej.

Grupa 38.

poz. 487.

Bawełnę kolodionową zwilżoną trójkresylfosfatem, nadchodzącą w postaci płatków lub wiórków, z lekka pomarszczonych, zewnętrznie podobnych do płatków lub wiórków z rogu, należy clić wg poz. 487 p. 1 taryfy celnej, jako celuloid w łuskach.

poz. 490.

Przetwór, stanowiący podkład do wyrobu różnych maści, kremów, pomad itp., otrzymany z wazeli-

ny oraz lanoliny, wosku, oliwy, itp. należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Środek do plombowania zębów w postaci białego, względnie kremowego proszku, znany w handlu pod nazwą „cementu dentystycznego", należy clić według poz. 490 p. 1 taryfy celnej, jako produkt chemiczny, nieorganiczny, osobno nie wymieniony.

Środek ten należy clić według wskazanej pozycji i punktu również wtedy, gdy nadchodzi w oryginalnych opakowaniach, zawierających, prócz proszku, buteleczkę z gęstym, bezbarwnym płynem (kwasem fosforowym) oraz pipetę.

Roztwór wodny aldehydu mrówkowego (Formol, Ameisensäurealdehyd Formylhydrat, Metanal, Methylaldehyd, Formaldehyd) należy clić według poz. 343 taryfy celnej, natomiast produkty polimeryzacji aldehydu mrówkowego jak trójoksymetylen, czterooksymetylen, polyoksymetylen, paraformaldehyd (Paraform, Triformol) należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej, jako przetwory chemiczne organiczne, osobno nie wymienione.

Paliwo suche w postaci białych tabletek z metaldehydu, znane pod nazwą „Meta", należy clić wg poz. 490 p. 2 taryfy celnej, jako przetwór chemiczny organiczny osobno nie wymieniony.

Związek chemiczny „Metylocykloheksanon", znany w handlu również pod nazwą „metyloanon", należy clić według pozycji 490 punktu 2 taryfy celnej.

Preparat „Cuprex" w oryginalnym opakowaniu, stanowiący roztwór związku miedzi w płynnych związkach chemicznych organicznych, używany przeciw pasożytom, należy clić według pozycji 490 p. 2 taryfy celnej.

Grupa 39.

poz. 492.

Skóry świńskie surowe nie pozbawione szczeciny (włosia) należy clić według poz. 492 taryfy celnej.

Skóry reniferowe i sarnie — surowe, posiadające włosie zniszczone (np. przez wystrzyżenie włosia na grzbiecie, częściowe wypadnięcie włosia na skutek choroby zwierzęcia itp.), nie nadające się w takim stanie do wyprawy na skóry futrzane, należy clić według poz. 492 taryfy celnej.

Skóry surowe ze zwierząt „peccari", nawet z nieuszkodzonym włosiem, należy clić według pozycji 492 taryfy celnej.

poz. 493.

Skóry baranie oraz kozie surowe—pozbawione włosia, stanowiące w tym stanie materiał do wyrobu skór wyprawionych, należy clić według pozycji 493 taryfy celnej.

poz. 503 — 506.

Skóry miękkie wyprawione pekary (peccari), używane do wyrobu rękawiczek, należy clić według poz. poz. 503 — 506 pp. i liter odpow. jako skóry wyprawione osobno nie wymienione.

Skóry te posiadają liczko podobne do liczka skór świńskich, lecz pochodzą ze zwierząt południowych gatunku świń, mniejszych i nieco odmiennych w budowie od świń zwykłych.

poz. 500.

Skóry świńskie wyprawione czernione, barwione, z wyciśniętym deseniem należy clić według poz 500 taryfy celnej.

poz. 510.

Skóry świńskie lakierowane, brązowane, srebrzone, złocone, malowane itp. należy clić według poz. 510 taryfy celnej.

Grupa 40.

poz. 528.

Skóry baranie o wadze powyżej 0,4 kg w sztuce surowe suche, mokro-solone, sucho-solone również kwaszone — nie pozbawione włosia, oraz skóry kozie osobno nie wymienione surowe suche, mokro-solone, sucho-solone—nie pozbawione włosia — stanowiące w tym stanie materiał do wyrobu skór futrzanych należy clić, jako skóry futrzane surowe, według poz. 528 p. 2 lit. „a" taryfy celnej.

poz. 530.

Skóry reniferowe i sarnie — surowe nie pozbawione włosia, stanowiące w pierwszym rzędzie surowiec do wyrobu skór futrzanych, należy clić według poz. 530 p. 1 taryfy celnej.

Grupa 42.

poz. 561.

Dodatek do cła, przewidziany uwagą 2 do pozycji 561 taryfy celnej, należy stosować tylko do przędzy z jedwabiu naturalnego, objętej pozycją 561, oprócz crêpe, która została poddana dodatkowemu procesowi przewijania na szpulki, kartony, kłębki, pasemka itp.

Wobec powyższego przędzę z jedwabiu naturalnego objętą pozycją 561 taryfy celnej, w motkach jako nie poddaną dodatkowemu procesowi przewijania, należy clić według właściwych punktów tej pozycji bez zastosowania uwagi 2 do tejże pozycji.

Grupa 43.

poz. 592.

Wytwór przędzenia wstępnego wełny, którego pięćset metrów waży więcej niż jeden kilogram, należy uważać za niedoprzęd wełniany i clić według poz. 592 p. 2 taryfy celnej.

Grupa 44.

poz. 606.

Końce tkackie bawełniane, stanowiące krótkie, splątane, często różnokolorowe, kawałki przędzy, należy clić według poz. 606 p. 1 taryfy celnej.

poz. 610.

Wytwór przędzenia wstępnego bawełny, którego cechą charakterystyczną jest luźny skręt, powodujący, że przy rozciąganiu tego wytworu włókna nie przerywają się lecz ześlizgują, należy uważać za niedoprzęd bawełniany i clić według poz. 610 taryfy celnej.

Ześlizgiwanie się włókien jest nieodzownym warunkiem przy dalszej przeróbce niedoprzędu bawełnianego na właściwych maszynach przędzalniczych (samoprząśnicach obrączkowych lub wózkowych).

Grupa 47.

poz. 645.

Wojłoki nieimpregnowane w kształcie płyt prostokątnych, posiadające brzegi wyrównane wyłącznie przez przycięcie ich, należy clić według pozycji 645 p. 1 lub 2 taryfy celnej, zależnie od jakości materiału.

poz. 664.

Sznurki bawełniane w postaci pojedynczego skręconego pasma przędzy bawełnianej lub skręconego z kilku pasm takiej przędzy, ściśle pokrytych (opancerzonych) masą ceratową (olejową), przeważnie kolorową, należy clić według poz. 664 taryfy celnej jako wyroby z ceraty.

poz. 668.

Tkaniny pokryte masą osobno nie wymienioną tak, że jedna lub obie strony zatracają wygląd tkaniny, tj. rysunek splotu jest niewidoczny, należy clić według poz. 668 taryfy celnej, o ile wyrób taki imituje skórę.

Tkaniny przesycone lub pokryte masą tak, że splot ich jest widoczny na obydwóch powierzchniach tkaniny, jako nie imitujące w takim stanie skóry, należy clić według pozycji i punktu taryfy celnej przewidującej odnośną tkaninę.

poz. 674.

Wojłoki nieimpregnowane w kształcie płyt prostokątnych, posiadające wszystkie brzegi zakończone przez obrobienie ich w inny sposób niż przycięcie, należy clić według pozycji 674 p. 1, względnie 2, taryfy celnej.

Grupa 48.

poz. 698.

Wyroby dziane z przędzy bawełnianej i nici gumowych, chociażby obrębione, w kształcie getrów, pończoch i temu podobnych wyrobów używane przeciw tzw. żylakom, należy clić, przy zastosowaniu autonomicznej taryfy celnej wg poz. 698 punktu i litery odpow. taryfy celnej, zależnie od wagi tuzina sztuk oraz wykończenia.

poz. 698 — 703.

Pasy biodrowe dziane, względnie uszyte z materiałów dzianych, należy clić w zależności od materiału i stopnia wykończenia, według odnośnych pozycji i punktów taryfy celnej przewidujących wyroby dziane osobno nie wymienione (poz. poz. 698—703 taryfy celnej).

Grupa 49.

poz. 715.

Przy określaniu materiału konfekcji (poz. 715 taryfy celnej) za podstawowy materiał należy uważać właściwy materiał włóknisty z którego jest ona sporządzona z uwzględnieniem zewnętrznych jego cech, wpływających na taryfikację, jak to splotu (gładki, wzorzysto tkany, kolorowo tkany, broszowany), stopnia wykończenia (surowy, bielony, barwiony, merceryzowany, drukowany, ręcznie malowany, wytłaczany, glansowany, olejony, przełożony, nasycony gumą, nitkami gumowymi) oraz ilości nitek osnowy i wątku w 1 m^2. Natomiast przy określeniu podstawowego materiału, wymagającego ustalenia wagi 1 m^2 należy przyjmować za podstawowy materiał ten, który ze względu na wagę powoduje najwyższą stawkę celną, przewidzianą dla tkanin o rozmaitej wadze 1 m^2.

W myśl powyższego należy np. clić konfekcję osobno nie wymienioną:

1) wykonaną z tkaniny z jedwabiu naturalnego, gładkiej — według poz. 563 p. 1 lit. odp. plus poz. 715,

2) wykonaną z tkaniny bawełnianej, barwionej o gęstości w 1 m^2 40 nitek osnowy i wątku, bez względu na wagę 1 m^2 — według pozycji 615 p. 4 lit. „a" plus poz. 715,

3) wykonaną z bielonej tkanej taśmy bawełnianej z nitkami gumowymi — według poz. 661 p. 1 lit. „a" plus poz. 715,

4) sporządzoną z haftów wykonanych przędzą z materiałów włóknistych oprócz osobno wymienionych na tkaninach wełnianych — według poz. 644 p. 1 lit. „b" plus poz. 715.

O ile konfekcja, wymieniona w poz. 715, posiada przybranie, podlega ona, niezależnie od dodatku 75% do podstawowego materiału, ponadto dodatkowi, przewidzianemu za przybranie.

Grupa 50.

Uwagi do działu VIII.

Uwaga 1 uwag ogólnych do działu VIII taryfy celnej postanawia, że przędza, tkaniny, materie dziane, wyroby plecione i inne podobne, sporządzone z kilku materiałów włóknistych, podlegają cłu według jakości tego składnika danego wyrobu, który podlega wyższej stawce, o ile sama taryfa nie postanawia inaczej. Np. tkanina wełniana z przędzy nieczesankowej, drukowana po utkaniu, o wadze 1 m kw. 250 g i mniej, z domieszką przędzy wełnianej czesankowej, podlega cłu, na mocy powyższej uwagi, według poz. 599 p. 2 lit. „c", jako tkanina z przędzy wełnianej czesankowej.

W wypadkach, gdy stosowanie powyższego przepisu nasuwa wątpliwości wobec tego, że składniki danego wyrobu włóknistego podlegają jednakowym stawkom celnym, należy stosować odpowiedni punkt tej pozycji taryfy celnej, która posiada w dalszych swych punktach lub literach stawkę celną wyższą od najwyższej stawki celnej pozycji, mogącej być również zastosowaną przy cleniu tego wyrobu. Np. gładkie taśmy bielone, sporządzone z przędzy bawełnianej i lnianej, zawierające powyżej 40 nitek w 1 cm^2, mogące podlegać cłu według poz. 633 p. 2 lit. „b" ze stawką 1200 zł jako tkaniny lniane lub we-

dług poz. 620 p. 1 lit. „a" ze stawką 1200 zł jako taśmy bawełniane gładkie, bielone, należy clić według poz. 620 p. 1 lit. „a" taryfy celnej, ponieważ najwyższa stawka tej pozycji tj. 2800 zł jest wyższą od najwyższej stawki poz. 633 wynoszącej 1200 zł.

Grupa 52.

poz. 745.

Produkt zastępujący gutaperkę, w postaci cienkich, często zabarwionych, pałeczek, używanych przez dentystów do tymczasowego plombowania zębów (Citopercha i inne), należy clić wg poz. 745 p. odpowiedniego taryfy celnej jako wyroby osobno nie wymienione z surogatów kauczuku (gumy miękkiej).

Grupa 53.

poz. 750.

Pałeczki nieokorowane o specjalnym zapachu, służące do wyrobu cygarniczek, cybuchów do fajek, itd., cięte z drewna egzotycznego „Prunus Mahaleb", niewłaściwie zwanego „drewnem wiśniowym", należy clić wg poz. 750 p. 1 taryfy celnej.

poz. 772.

Klejone płyty (dychty), posiadające z jednej lub obydwóch stron naklejony fornier z innego gatunku drewna, aniżeli całość płyty, należy clić według pozycji 772 p. 2 taryfy celnej.

poz. 773.

Płyty dowolnej wielkości i grubości powstałe przez sklejanie kilku warstw fornierów z tego samego gatunku drewna należy clić według pozycji 773 taryfy celnej, chociażby wewnętrzna warstwa płyty, tak zwany „rdzeń", była wykonana z szeregu deseczek lub listewek.

W płytach klejonych (dychtach) poszczególne warstwy fornierów sklejone są w ten sposób, że kierunek ich włókien drzewnych jest względem siebie prostopadły lub ukośny.

Grupa 54

poz. 787.

Płyty o grubości powyżej 1 mm z rozdrobnionej i następnie zespojonej kory drzewa korkowego podklejone tkaniną bawełnianą należy clić:

1) według pozycji 787 punktu 2 taryfy celnej jako płyty korkowe z dodatkiem innych materiałów, o ile waga płyty korkowej jest większa niż waga tkaniny i

2) według pozycji przewidującej odnośną tkaninę bawełnianą, o ile waga tkaniny przewyższa wagę płyty korkowej.

Grupa 57.

poz. 797.

Tektura koloru naturalnego wyrobiona z masy papierowej celulozowej z dodatkiem mączki skórzanej, tzw. „tektura szewcka", podlega cłu według pozycji 797 punktu 2 taryfy celnej.

poz. 807.

Fibra wulkanizowana w rolach lub arkuszach, nawet o wadze poniżej 350 g w 1 m^2, oraz w prętach i rurach podlega cłu według pozycji 807 punktu 1 taryfy celnej.

Uwaga po poz. 821.

Arkusze papieru lub bibuły z umieszczonym na nich pojedynczym znakiem fabrycznym — wodnym lub wyciśniętym, należy clić według właściwej pozycji taryfy celnej przewidującej odnośny papier (bibułę) bez zastosowania dodatku ustalonego punktem 7 uwagi umieszczonej po poz. 821 za znaki wodne i wyciśnięte.

poz. 834.

Wyroby kartonażowe osobno nie wymienione, oklejone papierami różnobarwnymi w tym i brązowanymi, srebrzonymi, złoconymi, lecz bez dodatku innych materiałów, należy clić, jako wyroby kartonażowe bez ozdób, według pozycji 834 p. 1 lit. „a" taryfy celnej.

Grupa 58.

poz. 841.

Fotografie, nadchodzące w oprawach podlegających cłu wyższemu, niż przewidziane jest dla fotografij, należy clić według pozycji, przewidującej odnośne oprawy; fotografie osób, nawet w postaci pocztówek, nadchodzące w pojedynczych egzemplarzach w zwykłych oprawach tekturowych, względnie kartonowych, tzw. „passe-partout", należy clić według uwagi do pozycji 841 taryfy celnej; fotografie inne, przewidziane uwagą do pozycji 841 taryfy celnej, nadchodzące w oprawach oraz fotografie osób w innych oprawach niż zwykłe oprawy tekturowe, względnie kartonowe (passe-partout), należy clić według pozycji przewidującej odnośne oprawy.

Fotografie, wymienione w pozycji 841 taryfy celnej, nadchodzące w oprawach podlegających cłu niższemu, niż przewidziane jest dla fotografij, należy clić według pozycji 841 taryfy celnej.

Fotografie poszczególnych scen z obrazów filmowych, tak zwane fotosy, nadchodzące w pojedynczych egzemplarzach, należy odprawiać według pozycji 841 i uwagi do tej pozycji.

Takież fotografie (fotosy) nadchodzące w dwóch lub więcej jednakowych egzemplarzach należy clić według pozycji 841 taryfy celnej.

poz. 845.

Programy ilustrowane przedstawień filmowych, wymieniające artystów - wykonawców ról w danym

filmie oraz podające streszczenie akcji filmu, należy clić według pozycji 845 punktu 1 litery odpowiedniej taryfy celnej jako programy, chociażby ze względu na tytuł oraz inne zewnętrzne cechy wydawnictwa programy te posiadały pozory ilustrowanych pism periodycznych.

Papier wszelki do zawijania lub pakowania z drukowaną na nim raz lub wielokrotnie nazwą firmy należy clić według pozycji 845 p. 1 lit. „a" lub „b" taryfy celnej zależnie od wykończenia.

Używane do cechowania towarów drobne wykroje z papieru z wydrukowanymi na nich numerami, cyframi, literami, chociażby posiadały obwódki, należy clić według pozycji 845 p. 1 lit. „a" lub „b" taryfy celnej, zależnie od wykończenia, na równi z etykietami.

Grupa 60.

poz. 887.

Za wyroby porcelanowe z obwódkami, przewidziane w p. 3 poz. 887 taryfy celnej, należy uważać wyroby z obwódkami o szerokości 2 mm i mniej, umieszczonymi na dowolnym miejscu wyrobu, lecz równoległe do krawędzi tego wyrobu w ilości nie większej niż trzy.

Powyższe wyroby z obwódkami w postaci nawet najpospolitszego wzoru, względnie z obwódkami umieszczonymi nierównolegle do zasadniczej linii brzegu, również posiadające części (np. uszka) inaczej zabarwione niż same wyroby, względnie barwne lub złocone kreski, a także inne ozdoby — podlegają cłu według poz. 887 p. 4 taryfy celnej, jako wyroby porcelanowe z malowidłami, malowanymi wzorami, szlakami itp.

Wyroby porcelanowe osobno nie wymienione bez ozdób, chociażby z obwódkami, pokryte glazurą koloru kremowego, należy clić według pozycji 887 punktu 3 taryfy celnej.

Wyroby porcelanowe, objęte pp. 3 i 4 pozycji 887 z obwódkami, względnie ozdobami platynowanymi, należy clić według lit. „b" punktu 3 poz. 887, względnie według lit. „a" punktu 4 poz. 887 taryfy celnej, zależnie od tego czy posiadają obwódki, czy ozdoby.

Grupa 62.

poz. 900.

Wyroby osobno nie wymienione ze szkła kryształowego białego — nieszlifowane, niepolerowane, nierżnięte i bez ozdób, podlegają cłu według poz. 900 punktu i litery odpowiednich taryfy celnej.

poz. 903, 904.

Wyroby szklane o kształtach sieczki lub paciorków — szlifowane, rżnięte, należy clić według poz. 903, względnie poz. 904 p. 3, taryfy celnej jako wyroby ze szkła szlifowane, rżnięte.

poz. 920.

Lusterka samochodowe, składające się ze zwierciadła szklanego, nawet wypukłego, w oprawie z materiałów pospolitych, chociażby z ramieniem do umocowania na samochodzie z boku siedzenia kierowcy, należy clić według pozycji 920 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Takież lusterka, lecz ze zwierciadłami metalowymi, należy clić według materiału i stopnia obrobienia.

Grupa 63.

poz. 947, 948.

Tylko drut żelazny, stalowy — cięty i nadto pokryty warstwą chemikalii, używany do spawania, należy clić według poz. 948 taryfy celnej, natomiast drut żelazny stalowy — cięty, nawet wyżarzony lub pokryty nieszlachetnymi metalami, chociażby i był przeznaczony do spawania, należy clić jako drut żelazny (stalowy) według poz. 947 punktu odpowiedniego i uwagi 2 z ewentualnym zastosowaniem uwagi 4, o ile jest pokryty nieszlachetnymi metalami.

poz. 951.

Gwoździe druciane szklarskie, tak zwany drut szklarski, używane do przymocowywania szyb okiennych do ram, w postaci odcinków żelaznego drutu, posiadającego w pewnych odstępach (1 do 2 cm) nadcięcia uczynione w celu zaginania w tym miejscu i odłamywania poszczególnych gwoździ, należy traktować jako gwoździe druciane i clić według poz. 951 p. 1 taryfy celnej z ewentualnym zastosowaniem uwagi 1 do tej pozycji, o ile są pokryte nieszlachetnymi metalami, lakierem, emalią.

Gwoździe żelazne ochronne tzw. „harpunowe", służące do wbijania w podeszwy obuwia wojskowego, turystycznego itp., w celu zabezpieczenia tych podeszew od ścierania się, należy clić według poz. 951 p. 3 lit. odpow. taryfy celnej, jako „gwoździe inne", — z ewentualnym zastosowaniem uwagi 1 do tej pozycji, o ile pokryte są materiałami przewidzianymi tą uwagą.

Gwoździe te wykonane są z jednego kawałka żelaza, posiadają krótką nóżkę w kształcie harpuna, główkę zaś półkulistą, stożkową, piramidalną itp.

poz. 960.

Gwoździe żelazne, stalowe, z żeliwa kowalnego — zaopatrzone w główki z blachy żelaznej o grubości blachy 4 mm i mniej, w wypadku, gdy główka gwoździa waży więcej niż jego nóżka, należy clić według pozycji 960 punktu i litery odpowiednich taryfy celnej, zależnie od wykończenia i wagi.

Osobno nie wymienione wyroby z żelaza taśmowego polerowanego, mrożonego, pokrytego nieszlachetnymi metalami, farbą, lakierem, należy clić według pozycji 960 punktu odpow. taryfy celnej, zależnie od wykończenia, ponieważ żelazo taśmowe polerowane, mrożone, pokryte nieszlachetnymi metalami, farbą, lakierem, traktuje się jako blachę i cli się według poz. 930 taryfy celnej. Osobno nie wymienione wyroby z żelaza taśmowego surowego należy clić według pozycji 964 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Foremki wykonane z żelaznej lub stalowej blachy o grubości 4 mm i mniej należy clić według

pozycji 960 punktu i litery odpowiednich taryfy celnej, zależnie od wykończenia i wagi.

poz. 964.

Samozamykacze do drzwi systemu „Yale", „B. K. S.", działające za pomocą spiralnej sprężyny, umieszczonej w żeliwnej obudowie napełnionej oliwą, należy clić według pozycji 964 punktu 1 litery odpowiedniej taryfy celnej.

Tak zwane kaloryzowane rury dmuchawkowe do oczyszczania kotłów wodno-rurkowych z sadzy i lotnego popiołu należy clić jako wyroby stalowe obrobione według pozycji 964 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Zarazem wyjaśnia się, że kaloryzowane rury dmuchawkowe są to zakute z jednego końca ciągnione rury stalowe o długości od 1 do 5 metrów i o średnicy zewnętrznej od 48 do 60 mm; drugi koniec tych rur posiada nacięty gwint, na całej zaś długości rury jest umieszczony szereg wpawanych dysz. Rury te są kaloryzowane, to jest uodpornione na działanie wysokiej temperatury.

Dyble żelazne o długości 2,5 do 3,5 cm, służące do łączenia ze sobą deszczułek, wykonane z wąskiego taśmowego falistego żelaza i z jednego boku dwustronnie zaostrzone, należy clić według poz. 964 punktu 1 lit. c taryfy celnej, bez względu na szerokość dybla.

poz. 964, 1016.

Łańcuchy żelazne, stalowe, wymienione w pozycji 962 punkcie 1 taryfy celnej, o grubości ogniwa powyżej 6 mm, o ile są zakończone karabinkiem, kołkiem itp., należy clić według poz. 964 punktu odpowiedniego; takież łańcuchy o grubości ogniwa 6 mm i mniej zakończone karabinkiem, kołkiem itp., należy clić według pozycji 1016 punktu i litery odpowiedniej taryfy celnej.

Grupa 64.

poz. 970.

Wszelkiego rodzaju koła zębate wykonane ze stopu cyny, jako nie wymienione w poz. 1084 p. 8 taryfy celnej, należy clić według poz. 970 p. 2 litery odpowiedniej taryfy celnej, obejmującej wszelkie osobno nie wymienione wyroby z cyny i jej stopów.

poz. 975.

Według pozycji 975 taryfy celnej należy clić foremki wyrobione z metali, objętych grupą 64 taryfy celnej, i ich stopów.

Grupa 65.

poz. 987.

Niple mosiężne do kołowców, sprowadzane osobno, należy clić według pozycji 987 punktu odpowiedniego.

poz. 997.

Wykroje w formie etykiet ze sprasowanego z papierem metalu płatkowego aluminiowego, chociażby zaopatrzone w napisy lub wzory, należy clić według pozycji 997 punktu 3 litery „c" taryfy celnej.

Grupa 66.

poz. 1001.

Podsadzaki kowalskie wszelkie, a więc i zaopatrzone w otwory do osadzania ich na trzony, jak też z czworobocznym zakończeniem do osadzania ich w odpowiednie otwory kowadła, należy clić według poz. 1001 p. 6 taryfy celnej.

poz. 1011.

Wkładki zamkowe (bezpieczniki) żelazne, wstawiane do wewnątrz zamków drzwiowych zwykłych w celu uniemożliwienia otworzenia zamka zwykłym kluczem, stanowią odmianę zamków tak zwanych „zapadkowych" („cughaltowych") i podlegają cłu według poz. 1011 punktu 1 litery odpowiedniej taryfy celnej.

poz. 1013.

Igły do szycia ręcznego (poz. 1013) nadsyłane w opakowaniu składającym się z dwóch papierków— bibułki wewnętrznej i papierka zewnętrznego — należy clić łącznie z obydwoma papierkami.

poz. 1015.

Wszelkie wyroby wyciskane z blachy żelaznej lub z innych nieszlachetnych metali, pod postacią kółek z odciągniętą rurką, o kształcie i wielkości kółek do obuwia, chociażby przeznaczone do innych celów, jak na przykład do ochrony brzegów dziurek w gorsetach, wyrobach kartonażowych itp. oraz do łączenia (spajania) różnych materiałów, należy clić według pozycji 1015 taryfy celnej.

poz. 1016.

Szprychy żelazne do kołowców bez nałożonych nipli mosiężnych należy clić według pozycji 1016 punktu 1 litery „a" taryfy celnej.

Szprychy żelazne do kołowców z nałożonymi niplami mosiężnymi należy clić według pozycji 1016 punktu 1 litery „b" taryfy celnej.

poz. 1027.

Przyrządy do ogrzewania przepływającej wody, urządzone na paliwo gazowe, systemu „Askania", „Iunkers" itp., zwane w mowie potocznej piecami kąpielowymi, należy clić według poz. 1027 p. 3 taryfy celnej, jako grzejniki.

Nadchodzące jednocześnie z grzejnikami kąpielowymi typu Iunkersa itp. komplety armatur, nawet w stanie nie zmontowanym, lecz w ilości stanowiącej

razem jeden komplet na jeden grzejnik, winny być clone łącznie z grzejnikami według poz. 1027 p. 3 taryfy celnej.

Nadchodzące razem z kuchniami (poz. 1027) brytwanny, patelnie, rondle itp. naczynia do pieczenia i smażenia, jako dodatkowe wyposażenie kuchen, pomimo, iż są specjalnie przystosowane do tych kuchen, podlegają ocleniu oddzielnie według odnośnych pozycji taryfy celnej; natomiast kraty (półeczki) do suszenia talerzów, o ile nadchodzą razem, podlegają ocleniu łącznie z kuchniami.

poz. 1035.

Jako taśmy hamulcowe, wymienione w poz. 1035 taryfy celnej, należy clić taśmy z azbestu lub materiałów włóknistych, wyrobione na wzór pasów napędnych i wzmocnione drutem lub siatką drucianą, względnie inną wkładką metalową.

Przesycenie taśm hamulcowych, wymienionych w poz. 1035 taryfy celnej, bakelitem lub inną masą plastyczną nie zmienia ich taryfowej przynależności.

Grupa 67.

poz. 1051.

Pompy i sprężarki-rotacyjne należy clić według pozycji 1051 p. 3 lit. odpowiedniej taryfy celnej.

poz. 1061.

Maszyny włókiennicze do farbowania z urządzeniem do rozprowadzania farby za pomocą szczotek należy clić jako farbiarki według poz. 1061 p. 1 taryfy celnej.

poz. 1067.

Maszyna młynarska do zgniatania i następnie rozcierania kaszek i miałów tak zwany „wymielacz Fanal", składająca się z jednej pary gładkich, z utwardzanego żeliwa, walców gniotących, wbudowanych w górnej części maszyny i dwóch płaskich kamiennych tarcz, osadzonych pionowo na poziomej osi i wbudowanych w dolnej części maszyny, z których jedna jest nieruchoma, druga ruchoma, należy clić według poz. 1067 p. 3 taryfy celnej, jako maszyna młynarska osobno nie wymieniona. Tarcze tej maszyny są wykonane z mieszaniny szmerglu i porcelanowej glinki, posiadają szorstkie powierzchnie i są ząbkowane w kierunku promienia tarczy; oś, na której są osadzone tarcze, zakończona jest regulatorem z podziałkami mikromilimetrowymi do regulowania odległości pomiędzy tarczami.

poz. 1071.

Pozycja 1071 p. 2 i 3 taryfy celnej obejmuje maszyny graficzne, czyli drukarskie, tj. takie, które służą bezpośrednio do drukowania.

Wszelkiego rodzaju maszyny i aparaty, które chociaż pośrednio są związane z przemysłem graficznym, jednak nie są przeznaczone bezpośrednio do drukowania, należy clić według odpowiednich pozycji taryfy celnej, w zależności od rodzaju pracy, wykonywanej przez taką maszynę lub aparat. Do kategorii pomocniczych i pośrednio tylko związanych z przemysłem graficznym aparatów odnosi się, między innymi, aparat do odlewu płyt stereotypowych, który ze względów wyżej przytoczonych, należy clić według poz. 1083 punktu odpowiedniego taryfy celnej, obejmującej wszelkiego rodzaju aparaty osobno nie wymienione.

poz. 1072.

Maszynę do wyrobu kopert z papieru, nawet poprzednio naciętego przez inną maszynę, z urządzeniem do wykonywania innych dodatkowych czynności jak segregowanie, wsuwanie podszewki, naddruk itp. należy traktować na równi z maszynami-automatami kartonażowymi i clić według poz. 1072 p. 2 taryfy celnej.

poz. 1083.

Aparaty do wytwarzania gazowanego napoju mlecznego, tzw. „szampana mlecznego", należy clić według pozycji 1083 punktu odpowiedniego taryfy celnej, jako aparaty osobno nie wymienione.

poz. 1084.

Koła zębate niezależnie od użytku, a więc koła zębate do samochodów, do maszyn rolniczych, do mechanizmów zegarowych itp., podlegają ocleniu według poz. 1084 p. 8 litery odpowiedniej taryfy celnej, gdyż ta pozycja obejmuje wszelkie koła zębate z materiałów w niej wymienionych.

Tarcze zębate dla przekładni kołowcowej podlegają ocleniu według pozycji 1084 p. 8 lit. odpowiedniej taryfy celnej, jako koła zębate.

Koła linowe, żeliwne, żelazne, stalowe, prasowane z blachy żelaznej, używane w zespołach płużnych linowych do nawijania liny ciągnącej pługi, jeżeli są przywożone oddzielnie od lokomobili, podlegają ocleniu według pozycji 1084 punktu 2 taryfy celnej.

poz. 1085.

Żelazne trzpienie o długości około 1 metra i średnicy 12 — 15 mm do nawijania na nich wątku z przędzy jutowej, które zakłada się następnie do odpowiednich czółenek, należy clić według pozycji 1085 p. 10 lit. „a" taryfy celnej.

Grupa 68.

poz. 1094.

Filtry do mleka z urządzeniem do nasadzania tych filtrów na konewki celem oczyszczania zlewanego mleka, zaopatrzone w komplet specjalnych dziurkowanych sit, należy clić według pozycji 1094 punktu 8 taryfy celnej, na równi z maszynami mleczarskimi osobno nie wymienionymi.

Grupa 69.

poz. 1107.

Wyłączniki automatyczne marki „Elfa" itp., używane w instalacjach elektrycznych zamiast bezpieczników topikowych, należy clić wg poz. 1107 p. 2 lit. odpow. taryfy celnej, jako wyłączniki samoczynne.

Wyłączniki te wykonane są w formie nadającej się do wkręcania w zwykłe gniazda bezpiecznikowe, względnie przystosowane są do umocowania na tablicy rozdzielczej.

Wyłączenie automatyczne następuje przy zwarciach i przeciążeniach w linii elektrycznej za pomocą wbudowanego i niewidocznego na zewnątrz wyzwalacza magnetycznego, włączenia zaś dokonuje się przez wciśnięcie wystającego na zewnątrz guzika; wyłączniki te często posiadają drugi mniejszy guzik, służący do ręcznego wyłączania.

poz. 1109.

Aparat do mierzenia natężenia energii elektrycznej na ściśle określonej powierzchni badanego przedmiotu, wytworzonej w rurach rentgenowskich lub tym podobnych, tak zwany „Präzisions Dosimeter" należy clić według pozycji 1109 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

poz. 1112.

Wszelkie lampki elektryczne, których budowa polega na umieszczeniu w balonie szklanym próżniowym lub wypełnionym gazem, nitki węglowej lub metalowej, która, wskutek stawianego oporu, żarzy się pod wpływem przepływającego prądu, używane do oświetlenia, sygnalizacji itp., a także jako opór w obwodach elektrycznych, należy clić według pozycji 1112 taryfy celnej, jako żarówki elektryczne.

Grupa 71.

poz. 1136, 1138 i 1139.

Do wyposażenia gotowych samochodów (poz. 1136 i 1139), podlegającego ocleniu łącznie z samochodami, należy zaliczać wszelkie urządzenia wmontowane lub przymocowane na stałe i dostosowane do danego samochodu, jak: wmontowany aparat radiowy, zapalniczkę, lusterka, flakoniki do kwiatów, termometr itp., również specjalny dostosowany do wozu kufer samochodowy.

Nadto podlegają cleniu łącznie z samochodami i podwoziami: 1. narzędzia ręczne, chociażby w futerale, jak komplet kluczy, oliwiarki, pompkę, dźwig itp. wszystko w ilości do 20 kg; 2. zapasowe koła identyczne z kołami danego samochodu, względnie podwozia, w ilości do 2 sztuk, również z pokrowcami lub metalowymi futerałami.

Aparaty radiowe zmontowane z podwoziami należy clić osobno według poz. 1118 taryfy celnej.

poz. 1141

Przyczepy samochodowe, chociażby bez nałożonych na koła opon, podlegają ocleniu według poz. 1141 taryfy celnej.

poz. 1145.

Zespół zmontowany kierownicy samochodowej składa się z następujących części: 1. trzona kierownicy ze ślimakiem, 2. drążka do wyłącznika oświetleniowego, 3. przycisku do trąbki lub buczka sygnałowego, 4. koła kierownicy, 5. pochwy do ślimaka i ramienia trzonu kierowniczego, 6. segmentu, nasady, klamry itp.

Taki zespół podlega ocleniu według poz. 1145 punktu 7 taryfy celnej, jako tam wymieniony.

Natomiast oddzielne metalowe części tego zespołu, jak trzon kierownicy ze ślimakiem, koło kierownicy, pochwa do ślimaka itp., o ile nadchodzą oddzielnie, podlegają ocleniu według poz. 1145 punktu 14 taryfy celnej, jako części samochodów metalowe osobno nie wymienione.

poz. 1148.

Tak zwane „Miseczki", stanowiące podstawową część garniturów widełkowych i suportów, używane w kołowcach w miejsce pierścieni do kulek łożyskowych, względnie tychże kulek, osadzonych w wieńcach, należy clić według poz. 1148 taryfy celnej.

Koła zębate, posiadające wbudowane wewnątrz specjalne urządzenie, tak zwany „wolny bieg" — używane przy budowie kołowców, należy traktować jako części kołowców osobno nie wymienione i przydzielać do poz. 1148 taryfy celnej.

Grupa 72.

poz. 1154.

Przedmioty, stanowiące wyposażenie (osprzęt) łodzi motorowych (poz. 1154), niezbędne dla prawidłowego i bezpiecznego pływania, przywożone zza granicy łącznie z tymi łodziami i odpowiadające pod względem ilości i jakości rozmiarom i przeznaczeniu tych łodzi, podlegają cłu razem z łodziami według poz. 1154 p. 7 litery odpowiedniej taryfy celnej przywozowej. Jako wyposażenie (osprzęt) łodzi motorowych, podlegające cleniu w sposób ustalony wyżej, uważa się:

a) wmontowane radio, zegar, termometr itp., wmontowane lub przytwierdzone przedmioty, dostosowane do gotowej łodzi,

b) komplet narzędzi o łącznej wadze do 20 kg włącznie,

c) buda brezentowa, pokrycie brezentowe,

d) flagi, drzewce do flag,

e) kotwice, liny, odbijacze, bosaki, pasy i koła ratunkowe, wiosła itp. osprzęt żeglarski,

f) zapasowe: wał i śruba,

g) specjalne poduszki nie przytwierdzone do siedzenia, zaopatrzone w paski, klamry itp. zapięcia w celu użycia tych poduszek w razie potrzeby zamiast sprzętu ratunkowego.

Grupa 73.

poz. 1160.

Maszyny do mierzenia powierzchni skór należy clić według poz. 1160 p. 5 taryfy celnej, gdyż ta pozycja i punkt obejmuje wszelkie maszyny do mierzenia, a więc i maszyny do mierzenia powierzchni danego przedmiotu.

poz. 1162.

Termometry o rozpiętości skali w granicach od 0 do 65° C. i podziałce skali na całe stopnie Celsjusza (bez podziałek dziesiętnych), oparte na własności podnoszenia się w kapilarze przy wzroście temperatury słupka rtęci lub spirytusu, umieszczone w oprawę drewnianą, zakończoną rączką, jak również bez oprawy, lecz zaopatrzone w napisy lub litery, świadczące o przeznaczeniu ich jako termometrów kąpielowych, należy clić według poz. 1162 p. 3 lit. „b" taryfy celnej, jako termometry kąpielowe.

Aparat do chlorowania wody w rurociągach, ściekach fabrycznych itp., składający się z drewnianej oszklonej szafki z wbudowaną wewnątrz aparaturą, w skład której wchodzą szklane naczynia, szklane rurki łączeniowe, manometr, termometr itp. o łącznej wadze około 15 kg należy clić według pozycji 1162 p. 5 taryfy celnej.

poz. 1164.

Świdry (wiertła) dentystyczne należy traktować jako narzędzia dentystyczne osobno nie wymienione i clić według poz. 1164 p. 4 lit. odpow. taryfy celnej.

Świdry te, nadchodzące w specjalnych opakowaniach drewnianych, zawierających do 12 sztuk włącznie świdrów umieszczonych w wyżłobionych gniazdkach, należy clić łącznie z tym opakowaniem.

poz. 1167.

Okulary w oprawach z metali nieszlachetnych, z rogu, celuloidu lub innych mas plastycznych z wstawionymi szkłami nieoptycznymi ze szkła, celuloidu, acetocelulozy itp. — należy clić według pozycji 1167 punktu 4 taryfy celnej.

Ochraniacze do oczów, używane zazwyczaj przy pracy przez pracowników zawodowych lub sportowców dla ochrony oczów od pyłu, odprysków szkła, kamieni, metali, od naporu powietrza itp., wykonane z metali nieszlachetnych, z celuloidu lub innych mas plastycznych, ze skóry, tkaniny itp. materiałów pospolitych, z wstawionymi szkłami nieoptycznymi ze szkła, z celuloidu lub innych mas plastycznych, siatki, blachy dziurkowanej itp. należy clić według przeważającego materiału z uwzględnieniem jego wykończenia.

poz. 1168.

Aparaty kinematograficzne do wyświetlań z wbudowanym silnikiem elektrycznym należy clić według pozycji 1168 punktu 3 taryfy celnej.

Tak zwane „wężyki" do przyrządów migawkowych do objektywów fotograficznych, jako stanowiące część składową przyrządów migawkowych, a w taryfie osobno nie wymienione, należy clić wg poz. 1168 p. 6 taryfy celnej.

Wstęgi z celuloidu lub innych podobnych mas plastycznych o szerokości od 12 do 35 mm z perforowanymi brzegami, pokryte emalią światłoczułą, w rulonach, nadchodzące w odcinkach o długości 5 metrów i więcej — należy uważać za wstęgi kinematograficzne nienaświetlone i clić według poz. 1168 p. 7 lit. „d" taryfy celnej.

Takież wstęgi, lecz w odcinkach o długości poniżej 5 metrów, które są zwykle używane do małych aparatów fotograficznych, jak „Leica" i inne, należy traktować jako błony fotograficzne nienaświetlone i clić według poz. 1168 p. 7 lit. „b" taryfy celnej.

Błony z celuloidu lub innych podobnych mas plastycznych, pokryte emulsją światłoczułą obustronnie, należy clić według poz. 1168 p. 7 lit. „c" taryfy celnej, jako błony rentgenologiczne.

Wstęgi kinematograficzne nienaświetlone, nadchodzące w pudełkach blaszanych, stanowiących nieodzowne opakowanie, zabezpieczające wstęgi te od działania światła, należy clić według pozycji 1168 punktu 7 litery „d" taryfy celnej łącznie z wagą tych blaszanek.

Grupa 85.

poz. 1249.

Obsadki szklane do piór do pisania ze szklanym piórem, w postaci szklanej pałeczki z odpowiednio rowkowanym zakończeniem, należy clić według poz. 1249 p. 1 lit. „c" taryfy celnej.

Obsadki do napełniania z piórami szklanymi należy clić wg poz. 1249 p. 3, na równi z obsadkami do napełniania z piórem z metali pospolitych.

Obsadki do napełniania pozłacane, posrebrzane lub z takimi ozdobami należy clić według pozycji 1249 punktu 3 litery „a" cyfry rzymskiej odpowiedniej taryfy celnej.

Obsadki do napełniania z częściami lub ozdobami z metali szlachetnych, o ile te części, względnie ozdoby, nie stanowią o istotnej wartości przedmiotu, należy clić według poz. 1249 p. 3 lit. „b" taryfy celnej.

Pióra do pisania (stalówki) szklane, należy clić według poz. 1249 p. 4 lit. „b" taryfy celnej

poz. 1251.

Mechanizmy do automatycznych ołówków, jako stanowiące zasadnicze części automatycznych

ołówków, powinny być clone według poz. 1251 p. 7 lit. odpow. taryfy celnej.

Inne części automatycznych ołówków, sprowadzane oddzielnie, jak oprawki z plastycznych czy innych materiałów, sprężynki, skówki itp. należy clić według materiału z jakiego są wykonane i stopnia obrobienia.

Grupa 86.

poz. 1254.

Sieczka szklana i paciorki szklane — nieszlifowane, nierżnięte, chociażby różnej wielkości, kształtu i barwy — nie nanizane, jak również nanizane na nitki, lecz jednakowego kształtu, wielkości i barwy, należy clić według poz. 1254 taryfy celnej.

poz. 1256.

Paciorki, sieczkę, nanizane na nitki — szklane, nieszlifowane, nierżnięte, różne co do kształtu, wielkości, barwy, należy clić według poz. 1256 taryfy celnej, jako wyroby z paciorków, względnie sieczki.

poz. 1258.

Kolie (naszyjniki) z nanizanych na nitki szlifowanych wyrobów szklanych kształtu sieczki lub paciorków należy clić według p. 1 poz. 1258 taryfy celnej, jako biżuterię nieprawdziwą.

Wg materiału.

Klamerki ze szkła, materiałów plastycznych, chociażby z dodatkiem metali, należy clić według materiału i stopnia wykończenia.

Lichtarzyki choinkowe z drutu lub blaszane, nawet z blaszaną wysztancowaną profitką, służące wyłącznie do umieszczania w nich świeczek, należy traktować, jak wyroby osobno nie wymienione z blachy, względnie z drutu, i clić według jakości materiału i stopnia wykończenia.

Karbówki (szczypce do karbowania włosów) blaszane, żelazne lub druciane należy clić jako wyroby z tych materiałów, zależnie od wykończenia.

Klucze z drutu żelaznego do otwierania pudełek z sardynkami lub innymi konserwami, znajdujące się razem z tymi konserwami w jednej skrzyni i w odpowiedniej do pudełek ilości, należy clić razem z tymi konserwami według odpowiednich dla konserwów pozycji taryfy celnej, doliczając wagę kluczy do wagi konserwów.

925.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 5 listopada 1936 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) zostały w drodze losowania, w okresie czasu od 1 do 29 października 1936 r., umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

nr nr	Data wylosowania			nr nr	Data wylosowania		
248	8.	X.	1936 r.	24630	22.	X.	1936 r.
1144	22.	„	„	24792	1.	„	„
1859	22.	„	„	25136	15.	„	„
3459	8.	„	„	26449	8.	„	„
3642	22.	„	„	27268	22.	„	„
9844	8.	„	„	27896	29.	„	„
10868	1.	„	„	28737	29.	„	„
10956	29.	„	„	30233	15.	„	„
11046	15.	„	„	30571	8.	„	„
11176	29.	„	„	32713	8.	„	„
11727	15.	„	„	33157	22.	„	„
12736	15.	„	„	35317	15.	„	„
13407	29.	„	„	35736	29.	„	„
14123	29.	„	„	37262	1.	„	„
17064	1.	„	„	38407	8.	„	„
21737	1.	„	„	39447	22.	„	„
21831	1.	„	„	39889	1.	„	„
24190	15.	„	„				

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:

(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 listopada 1936 r. Nr 268, poz. 477).

926.

WYKŁADNIA
ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr 477: (do atr. 66, 69, 111, 112). Wykładnie Nr 239, 296 i 323, ogłoszone w numerach 31 z 1929 r., 33 z 1930 r. i 32 z 1931 r. Dz. Urz. Min. Skarbu, zostają zastąpione tekstem następującym:

W myśl § 40 (punktu 5) regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych (Dz. U. R. P. Nr 93 poz. 721 z 1931 r.) w razie wystąpienia z reklamacją (tj. z roszczeniem, wynikającym z umowy o przewóz np. z roszczeniem o odszkodowanie z powodu całkowitego lub częściowego zaginięcia lub uszkodzenia przesyłki lub z roszczeniem o zwrot nadpłaty), jeżeli reklamację wnosi nie osoba, uprawniona w myśl §§ 40 i 41 powołanego regulaminu, ale inna osoba, należy przedstawić kolei żelaznej „oddzielne oświadczenie, że osoba uprawniona zgadza się na wypłacenie kwoty osobie reklamującej" (uprawnionym jest bądź nadawca, bądź odbiorca mianowicie w zależności od warunków, wymienionych w § 41 regulaminu).

Oświadczenie, o którym mowa (w szczególności też oświadczenie, którym nadawca, uprawniony do reklamacji, zgadza się na wypłacenie kwoty reklamowanej nieuprawnionemu odbiorcy lub naodwrót uprawniony odbiorca zgadza się na wypłacenie nieuprawnionemu nadawcy), podlega w zasadzie jako pełnomocnictwo opłacie stemplowej w wysokości 5 zł w myśl art. 111 u. o. s., o ile nie istnieją przyczyny, zwalniające od opłaty stemplowej, przewidziane w punktach 1 lub 3 art. 112 u. o. s. Ministerstwo Skarbu zarządza jednak na podstawie art. 123 i 213 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14 poz. 134) co do przypadków, w których pełnomocnictwo, określone w zdaniu poprzednim, zostaje udzielone izbie przemysłowo-handlowej, a suma reklamowana nie przewyższa 500 zł, obniżenie opłaty na kwotę, wynoszącą 1% od sumy reklamowanej. To ostatnie zarządzenie ma zastosowanie również do pełnomocnictw, o jakich mowa, sporządzonych przed ogłoszeniem niniejszej wykładni.

Ustęp poprzedni nie ma zastosowania, jeśli pismo, o którym mowa, stwierdza **przelew** należności, będącej przedmiotem reklamacji, i to drogą umowy sprzedaży lub zamiany, albo przelew mający na celu spłacenie długu. Pismo takie w zasadzie podlega opłacie stemplowej w wysokości 1% na mocy art. 66 (punktu 1 bądź 4 i ustępu drugiego) u. o. s.; za podstawę wymiaru bierze się — na mocy art. 70 (ustępu ostatniego) u. o. s. — „nominalną kwotę wierzytelności" tj. tę, której wypłacenia domaga się osoba reklamująca. Jeżeli jednak oprócz oświadczenia, przewidzianego w § 40 (punkcie 5) powołanego regulaminu lub braku tego oświadczenia sporządzono przelew, wymieniający walutę cesyjną, to za podstawę wymiaru służy waluta cesyjna (art. 70 ustęp pierwszy w związku z art. 7 ustępem drugim u. o. s.).

Jeżeli koncesjonariusz jest biurem reklamacyjnym, które wykupiło świadectwo przemysłowe (art. 10 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 46 poz. 339) za ten rok w którym został sporządzony przelew, o jakim mowa, to ten przelew nie podlega opłacie stemplowej, mianowicie w myśl art. 69 pkt. 4 u. o. s. w brzmieniu, ustalonym w pkt. 4 art. 3 dekretu z dnia 14-I. 1936 (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 15). Jeżeli towar, którego tyczyła się umowa o przewóz, był ubezpieczony na wypadek całkowitego lub częściowego zaginięcia lub uszkodzenia, nadawca przesyłki bądź osoba, uprawniona do reklamacji, w pokwitowaniu, którym potwierdza odbiór sumy ubezpieczenia od zakładu ubezpieczeń, przelewa na zakład ubezpieczeń swoją pretensję do kolei żelaznej z tytułu odszkodowania, to przelew taki również nie podlega opłacie stemplowej — w myśl powołanego art. 69 pkt. 4 (L. D. V. 50175 5/36).

Nr 478: (do art. 148). Podanie i wydanie paszportu **emigrantowi** oraz jego żonie i dzieciom podlega opłacie stemplowej (przewidzianej w art. 140 i 145 u. o. s., tj. w wysokości 5 zł oraz po 50 gr od każdego załącznika) **tylko raz jeden** (a zatem nie w sumie, będącej iloczynem z pomnożenia wymienionych stawek przez ilość osób, z których składa się rodzina emigrująca). Jak bowiem wynika z istoty rzeczy i też zostało wyrażone w art. 8 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r, o paszportach (Dz. U. R. P. Nr 56 poz. 404, rodzina emigrująca, złożona z męża, żony i dzieci, stanowi **zespół** (ze stanowiska społecznego i gospodarczego); a zatem wniosek o umożliwienie jej emigracji przez wy-

danie paszportu opiera się na jednym tytule, nie zaś na tytułach, które były by samoistne co do każdej z osób, należących do rodziny (L. D. V. 50847/5/36).

927.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 października 1936 r.

L. D. IV. 25857/3/36

o zaświadczeniach, służących za podstawę do zwolnienia od cła przedmiotów pokazowych i pomocy naukowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z postanowieniami § 16 do p. 11 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820) o zwalnianiu od cła przedmiotów pokazowych i pomocy naukowych, sprowadzanych z zagranicy przez instytucje naukowe oraz szkoły i zakłady naukowe i wychowawcze, Ministerstwo Skarbu podaje w załączniku do niniejszego wzór zaświadczeń, na których podstawie mogą być zwalniane od cła tego rodzaju przedmioty.

Według załączonego wzoru będą zatem wystawiane zaświadczenia:

1) dla wyższych zakładów naukowych—przez Rektoraty Szkół Akademickich;

2) dla niższych i średnich szkół oraz zakładów naukowych i wychowawczych — przez Kuratoria Okręgów Szkolnych, Liceum Krzemienieckie, Urząd Wojewódzki Śląski, Wydział Nauki, Sztuki i Oświecenia Publicznego Senatu W. M. Gdańska;

3) dla instytucyj naukowych i zakładów naukowo - badawczych, które są uprawnione do korzystania ze zwolnienia od cła, a których spis jest ogłaszany w Monitorze Polskim (vide Monitor Polski Nr 250 p. 316 z 1934 r. i Nr 86, poz. 167 z 1936 r.; Dz. Urz. Min. Sk. Nr 31/1934 i Nr 10/1936) — przez zarządy tych instytucyj.

Zaznacza się, że przesyłki z przedmiotami pokazowymi i pomocami naukowymi, o których mowa, jak też dotyczące faktury, będą nadchodziły z zagranicy bezpośrednio pod adresem szkoły, instytucji lub zakładu naukowego, zamawiającego przedmioty, a nie pod adresem firmy handlowej pośredniczącej, chociażby takie pośrednictwo miało miejsce.

Równocześnie uchyla się zarządzenie z dnia 20 stycznia 1936 r. L. D. IV. 35076/1/36 dotyczące omawianej sprawy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 listopada 1936 r. Nr 265, poz. 474).

Załącznik do okólnika L. D. IV. 25857/3/36.

....
nazwa instytucji wystawiającej zaświadczenie

....
miejscowość dnia

ZAŚWIADCZENIE

Na podstawie § 16 do p. 11 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820)

....
(nazwa instytucji wystawiającej zaświadczenie)

zaświadcza niniejszym, że poniżej wyszczególnione przedmioty pokazowe *) i pomoce naukowe *) sprowadzane przez ....
(nazwa instytucji sprowadzającej)

od firmy ....
(nazwa i siedziba firmy zagranicznej, w której dokonano zakupu)

za pośrednictwem *) ....
(nazwa i siedziba firmy pośredniczącej)

mają służyć do celów naukowych (naukowo-doświadczalnych) wymienionej instytucji sprowadzającej i będą zapisane do księgi inwentarza tej instytucji pod Nr .... **).

Znaki i numery	Rodzaj opakowania	Ilość sztuk	Nazwa towaru	Waga w kg. brutto	Waga w kg. netto	UWAGI

Uwaga 1. Przy odprawie celnej wraz z zaświadczeniem należy przedstawić urzędowi celnemu fakturę firmy zagranicznej, u której dokonano zakupu.

Uwaga 2. Przy sprowadzaniu maszyn i narzędzi rzemieślniczych należy podać w rubryce „uwagi" datę i Nr. pisma Ministerstwa Przemysłu i Handlu, wyrażającego zgodę na wolny od cła przywóz.

M. P. Podpis ....
(kierownika instytucji wystawiającej zaświadczenie)

*) niepotrzebne skreślić
**) o ile chodzi o odczynniki i tym podobne szybko psujące się artykuły — podawanie Nr. księgi inwentarza nie jest wymagane.

928.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 listopada 1936 r.

L. D. IV. 25203/3/36

w sprawie przedkładania pozwoleń przywozu Min. Przemysłu i Handlu

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z postanowieniami § 36 ust. 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego oraz § 2 rozp. Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 maja 1936 r. o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu itd. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 281) wytworzyła się taka praktyka, że strony przedstawiają urzędom celnym pozwolenia na prawo przywozu, których termin ważności upłynął już w chwili przedstawienia, z prośbą o zastosowanie tych pozwoleń do przesyłek zgłoszonych uprzednio przed upływem terminu ważności pozwolenia. Powstają wątpliwości, czy w tych przypadkach należy przyjąć przedstawione pozwolenie, czy też go nie uznać. Otóż Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że pozwolenia przywozu, przedstawiane dodatkowo celem zastosowania ich do przesyłek zgłoszonych, powinny być w chwili prezentowania ważne, gdyż tylko w ten sposób strona może udowodnić, że warunki z § 2 cytowanego rozp. Ministra Przemysłu i Handlu zostały dochowane, a mianowicie, że towar objęty pozwoleniem przywozu został zgłoszony do odprawy celnej przed upływem terminu ważności pozwolenia. Zgodnie z powyższym urzędy celne nie powinny przyjmować i stosować pozwoleń przedstawionych dodatkowo po upływie terminu ich ważności, choćby strony twierdziły, że odnoszą się te pozwolenia do przesyłek, zgłoszonych uprzednio do odprawy celnej przed upływem terminu ważności pozwolenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

929.

OKÓLNIK T. 140 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 listopada 1936 r.

L. D. IV. 27147/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 802 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust, 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Paski prostokątne, wykonane z tektury, stanowiące półfabrykat do wyrobu tak zw. kart żakardowskich do przyrządu Żakarda w maszynach włókienniczych, nadającego wyrobom włókienniczym te czy inne desenie, nawet zaopatrzone we wszystkich czterech rogach w zawiaski metalowe, służące do spinania poszczególnych pasków, należy traktować jako tekturę w paskach do warsztatów Żakarda i clić według poz. 802 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

930.

OKÓLNIK T. 141 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 listopada 1936 r.

L. D. IV. 27606/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 467, 488, 490 i 960).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust, 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Produkt używany do hermetycznego uszczelnienia blaszanek, zamykanych przez zafalcowanie brzegów pokrywki, stanowiący gęstą masę, składającą się z mineralnych substancyj (przeważnie glinki) i mleka kauczukowego z dodatkiem środka utrwalającego, należy clić według poz. 467 p. 2 taryfy celnej, jako kit osobno niewymieniony;

2) Materiały plastyczne na podłożu fenoli (kresoli) i formaliny w postaci bloków, płyt, płytek, arkuszów, prętów, rur — utworzonych z kilku różnobarwnych warstw, nawet spojonych tymże samym materiałem plastycznym, należy traktować jako sklejane i clić według poz. 488 p. 1 lit. b II taryfy celnej

3) Przetwory chemiczne kumaryny o nazwie handlowej „beta-methyl - ombelliferone" i „beta - methyl - esculetine" należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

Przetwór „beta - methyl - ombelliferone" jest białym krystalicznym proszkiem o punkcie topliwości 185^0 i nie posiada prawie zapachu; przetwór „beta - methyl - esculetine" jest szarym krystalicznym proszkiem o punkcie topliwości 272^0 i posiada słaby zapach kumaryny.

4) Szpulki do nawijania taśm do maszyn do pisania sprowadzane osobno, a wykonane z blachy żelaznej grubości 4 mm i mniej należy

clić według poz. 960 pkt odpowiedniego taryfy celnej zależnie od wykończenia.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

931.

OKÓLNIK T. 142 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 listopada 1936 r.

L. D. IV. 24051/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 594 punkt 10).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu w uzupełnieniu okólnika T. 43 L. D. IV. 3250/2/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 7, poz. 232 z 1936 r.) wyjaśnia co następuje:

Według punktu 10, poz. 594 należy clić nie tylko przędzę wełnianą, zwaną potocznie włóczką, lecz wogóle każdą przędzę wełnianą, dostosowaną do detalicznej sprzedaży. O przystosowaniu przędzy wełnianej do detalicznej sprzedaży, nadchodzącej z zagranicy w formie pasemek lub pasm, nie decyduje rodzaj opakowania, a tylko sposób motania tej przędzy. A więc umieszczanie w jednej opasce (banderola, mankiet) paru lub kilku oddzielnych pasemek, dołączanie etykietek, chorągiewek, plomb itp., jak również związywanie węzłem końców nitek przędzy pojedyńczych oddzielnie namotanych pasemek, nie wpływa na taryfikację przędzy wełnianej, ponieważ jej charakter przystosowania do detalicznej sprzedaży nie uległ przez to żadnej zmianie. A zatem pojedyńcze warstwy przędzy, zwane pasemkami, będą clone podług poz. 594 p. 10, pod warunkiem wszak że, aby waga takiego pojedyńczego oddzielnego pasemka nie przekraczała 110 gramów.

W związku z powyższym waga pojedyńczych pasemek włóczki (okólnik T. 43 z dnia 29 lutego 1936 r. L. D. IV. 3250/2/36 — Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 232 — przypadek b) przytoczony w tym okólniku) zostaje również ograniczona do maksymalnej wagi 110 gramów.

Natomiast przędza wełniana, która została przewiniętą na motaku w ten sposób, iż powstało parę lub kilka pasemek, stanowiących nieprzerwaną ciągłą nitkę przędzy i przewiązanych obcą nitką lub sznurkiem (tworząc już pasmo) wtedy tylko będzie przędzą dostosowaną do detalicznej sprzedaży, jeżeli poszczególne pasemka w paśmie ważyć będą po 5 lub 10 g. z dopuszczalnymi odchyleniami do 10%. Zdarza się, iż przy motaniu przewijana nitka przędzy pęknie, wtedy, po zatrzymaniu motaka, końce rozerwanej nitki łączy się małym węzełkiem, i motak puszcza się dalej w ruch; taki defekt nie wpływa na pojęcie ciągłości nitki, tworzącej pasmo przędzy, a te zerwania nitki, bardzo zresztą rzadkie przy wełnie, występują oczywiście nierównomiernie.

Czasami jednak w nadesłanej z zagranicy przędzy wełnianej w formie, naśladującej pasma, wyraźnie występuje parę lub kilka węzłów, powstałych nie przez pęknięcia nitek, lecz skutkiem związania końców przędzy pojedyńczych, oddzielnie uprzednio namotanych pasemek. Takie węzły występują zawsze w równomiernych mniej więcej odstępach, a ilość ich jest mniejsza o 1 od ilości związanych pasemek.

To sztuczne łączenie końców nitek oddzielnie namotanych pasemek, dające pozór, jakoby przędza była przewijana na motaku w formie pasm, przeciwstawia się pojęciu ciągłości nitki przy motaniu przędzy w pasma i nie zmienia przystosowania tej przędzy do detalicznej sprzedaży, którą w takim stanie należy clić według punktu 10, poz. 594.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

932.

OKÓLNIK T. 143 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1936 r.

L. D. IV. 26555/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 806 p. 1 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Filtry wykonane całkowicie z celulozy, używane w przemyśle browarniczym, przykrajane na miarę, w kształcie kwadratów lub prostokątów z zaokrąglonymi rogami należy traktować jako wyroby z tektury, nie malowane, nie lakierowane bez ozdób i clić według poz. 806 p. 1 taryfy celnej, jeżeli metr kwadratowy tych filtrów waży powyżej 350 gr.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

933.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1936 r.

L. D. IV. 23222/3/36

w sprawie wszczynania postępowania karnego z powodu naruszenia przepisów dewizowych.

Do

Dyrekcyj Ceł: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu, Warszawie, do Izby Skarbowej w Grudziądzu oraz do wszystkich Urzędów Celnych podległych wymienionym Dyrekcjom Ceł.

Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że urzędy celne i placówki granicznej kontroli skarbowej niejednolicie postępują w przypadkach wykrycia, że podróżny, wioząc ogółem środki płatnicze w granicach dozwolonych do wywozu, część pieniędzy zataja przed kontrolą dewizową. W szczególności rozbieżność postępowania zachodzi co do kwestii, czy w tych przypadkach zajęciu powinna ulec cała kwota, będąca w posiadaniu podróżnego, czy też tylko część kwoty zatajona.

W celu usunięcia wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Stosownie do § 12 p. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419) z prawa wywozu środków płatniczych w granicach ustalonych w tym przepisie, mogą korzystać podróżni m. in. pod warunkiem, **że zgłoszą organom kontrolnym całkowitą wywożoną kwotę środków płatniczych.** Z przepisu tego wynika niewątpliwie, że ten, kto przy kontroli dewizowej zataja część przewożonych środków płatniczych — traci prawo wywozu za granicę środków płatniczych w ramach kwot dozwolonych do wywozu bez pozwolenia, a tym samym na to prawo nie może powoływać się.

Jeżeli zatem podróżny, zaopatrzony w paszport zagraniczny ma przy sobie kwotę np. 150 zł, przy czym kwotę 100 zł zgłasza, zataja natomiast kwotę 50 zł, co np. zostanie stwierdzone przy szczegółowej rewizji, to nie może się powoływać na uprawnienia przewidziane w § 12 powołanego rozporządzenia, a w dalszej konsekwencji, popełnia przestępstwo. Całkowita kwota 150 zł stanowi wtedy przedmiot przestępstwa, ulegający zajęciu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

934.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1936 r.

L. D. IV. 26257/2/36

w sprawie ustalania wagi niektórych opakowań.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Niektóre towary sprowadzane z zagranicy jak folia, tkaniny z drutu i inne są nawinięte na wałki, względnie rury z drewna lub metalu.

Ponieważ towary te podlegają cłu od wagi netto, zachodzi przeto potrzeba ustalenia wagi tych towarów bez wagi wałków, względnie rur, na których są towary te nawinięte, co w wielu wypadkach jest praktycznie niewykonalne ze względu na obawę uszkodzenia towaru.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że jeżeli towar, podlegający cłu od wagi netto, jest nawinięty na wałki, względnie rury, których oddzielenie przy wyważaniu towaru praktycznie jest nie wykonalne, należy żądać od strony przedłożenia chociaż by z wolnego obrotu identycznego opakowania i po ustaleniu przez faktyczne wyważenie wagi dostarczonego opakowania, wagę tę potrącić od wagi towaru określonej łącznie z wagą opakowania (wałka, względnie rury).

W przypadkach natomiast, gdy strona nie dostarczy opakowania identycznego z opakowaniem, na którym jest nawinięty towar, to należy:

1) albo wyważyć jedną lub więcej sztuk towaru (zależnie od potrzeby) — jeżeli strona na wyważenie wyrazi zgodę na piśmie, przy czym wyraźnie zaznaczy, że nie będzie rościła żadnych pretensyj do Skarbu Państwa o odszkodowanie za ew. uszkodzony lub zniszczony towar;

2) albo też, gdy strona takiej zgody nie wyrazi — odmówić stwierdzenia wagi netto przez faktyczne wyważenie, jako połączonego z nieprzezwyciężonymi trudnościami opierając się na § 6 ust. 2 przepisów wykonawczych do rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej, i w konsekwencji wymierzyć cło od wagi towaru, łącznie z wagą wałków lub rurek.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

935.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 listopada 1936 r.

L. D. V. 12620/1/36

w sprawie przedkładania sprawozdań o ilości przeprowadzonych inspekcyj urzędów skarbowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Celem ustalenia rozmiarów akcji inspekcyjnej, prowadzonej przez izby skarbowe (Wydział Skarbowy) w podległych urzędach skarbowych, Ministerstwo Skarbu zarządza przedkładanie przez izby skarbowe (Wydział Skarbowy) sprawozdań o ilości przeprowadzonych inspekcyj urzędów skarbowych. Sprawozdania należy przedkładać corocznie do dnia 31 stycznia za rok ubiegły wg. wzoru, który równocześnie zostaje przesłany Izbom Skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu).

Pierwsze sprawozdanie należy przedłożyć do dnia 31 stycznia 1937 r., obejmując nim inspekcje przeprowadzone w ciągu r. 1936.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

936.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 listopada 1936 r.

L. D. V. 43320/4/36

w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1936 dla przedsiębiorstw skupu zawodowego pierza i puchu w celach eksportowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) zezwala z urzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań) na prowadzenie w 1936 roku przedsiębiorstw skupu zawodowego pierza i puchu w celach eksportowych przy sumie skupu ponad 500.000 zł do 1.000.000 zł na podstawie półrocznych (zamiast całorocznych) świadectw przemysłowych kategorii 1-ej przedsiębiorstw handlowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

937.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 października 1936 r.

L. D. VI. 10448/3/36

w sprawie barwienia piwa karmelem.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Powołując się na § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1930 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o barwieniu artykułów żywności i przedmiotów użytku (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 45), Ministerstwo Skarbu zezwala na podstawie art. 10 ust. 5 ustawy z dna 22 października 1931 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. Nr 99, poz. 762) na używanie przez browary karmelu do barwienia piwa dolnej fermentacji.

Używanie karmelu do barwienia piwa powinno się odbywać z zachowaniem warunków określonych w § 33 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego z dnia 22 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 886).

Kierownik Departamentu:
(—) *Zubrzycki.*

938.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

Z dnia 10 listopada 1936 r.

L. D. VI. 10976/4/36

w sprawie napraw przyrządów kontrolno-mierniczych Siemensa dokonywanych w gorzelniach i wysyłania tych przyrządów do naprawy w wytwórni.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu przesyła przy niniejszym „Wskazówki dotyczące napraw przyrządów kontrolno - mierniczych Siemensa dokonywanych w gorzelniach i wysyłania uszkodzonych części przyrządów do naprawy w wytwórni" do wiadomości i zastosowania oraz zarządza co następuje:

I. Do dokonywania napraw przyrządu kontrolno - mierniczego upoważnieni są:

1) Urzędnicy upoważnieni w myśl § 4 ust. 1 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 2 sierpnia 1924 r. L. 9154/DAM (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25, poz. 522) do otwierania przyrządów kontrolnych.

Urzędnicy ci mogą usuwać wady przyrządu spowodowane przeciekaniem spirytusu ze zbiornika, komory dopełniającej, rur komunikacyjnych lub szwów bębna, przyczem potrzebną czynność lutowania powinien uskutecznić pod dozorem urzędnika wykwalifikowany rzemieślnik.

2) Urzędnicy, którzy w tym celu zostali specjalnie przeszkoleni.

Urzędnicy ci mają dokonywać napraw wyszczególnionych w załączonych wskazówkach.

Izby Skarbowe mają przesyłać Ministerstwu Skarbu w terminie do 1 września każdego roku roczne sprawozdanie urzędników z dokonanych napraw, o których mowa w punkcie 2 i ewentualne ich wnioski wraz z uwagami.

Jednocześnie upoważnia się Izby Skarbowe do udzielania indywidualnych zezwoleń na przesuwanie mimośrodu przyrządu kontrolnego, celem wyregulowania obrotów koła alkoholowego, urzędnikom upoważnionym do otwierania przyrządów kontrolnych należycie obeznanym z budową i działaniem przyrządu.

II. Przy okazji wyłączenia z ruchu przyrządów kontrolnych po zakończeniu kampanii, nie później jednak niż w terminie do 1 lipca każdego roku, należy dokładnie zbadać wszystkie przyrządy kontrolne w okręgu Izby Skarbowej. W razie stwierdzenia uszkodzeń lub nieprawidłowego działania spowodowanego wadą przyrządu, którą nie da się usunąć przez urzędników, upoważnionych do napraw przyrządów, należy natychmiast zarządzić wysłanie przyrządu względnie jego części do naprawy.

W przypadku stwierdzenia wadliwości w działaniu pływaka, sprężyny, liczników, stępienia ząbków, skali lub wskazówki, zniszczenia stożków osi wskazówki lub zgniecenia bębna— o wysyłce tych części decydują kierownicy Rejonów Kontroli Skarbowej po stwierdzeniu wad; w innych przypadkach przyrząd ma być zbadany przez uprawnionego do napraw urzędnika, który po zbadaniu wyda odpowiednią decyzję.

Przyrządy kontrolno - miernicze lub ich części, wymagające naprawy w wytwórni, należy wysyłać do Fabryki Wodomierzy i Przyrządów Kontrolnych „Warwod" Sp. z o. o. Warszawa, Wronia 69. Protokół wysłania przyrządu do naprawy (wzór Nr 4 do § 38 p. 3 „Pouczenia o ustawianiu i używaniu przyrządów kontrolnych" — Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25, poz. 522 z 1924 r.) sporządza się w trzech egzemplarzach, z których jeden pozostaje w aktach gorzelni, a z dwóch innych Rejon Kontroli Skarbowej przesyła jeden Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego — Dział Zakupów, Warszawa, ul. Leszno Nr 1, a drugi właściwemu Urzędowi Skarbowemu Akcyz i Monopolów Państwowych.

Równocześnie z niniejszym zarządzeniem tracą ważność dotychczasowe zarządzenia w sprawie napraw przyrządów kontrolno - mierniczych, dokonywanych w gorzelniach, i wysyłania uszkodzonych części tych przyrządów do naprawy w wytwórni a mianowicie:

okólnik z dn. 22 lipca 1929 r. L. D. VI. 840/KT/29 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 22, poz. 243);

okólnik z dn. 25 października 1929 L. D. VI. 1005/KT/29;

okólnik z dn. 7 listopada 1929 r. L. D. VI. 995/KT/29 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 32, poz. 359);

okólnik z dn. 19 kwietnia 1930 r. L. D. VI 416/KT/30 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 273);

okólnik z dn. 29 kwietnia 1930 r. L. D. VI 514/KT/30 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 249);

okólnik z dn. 21 stycznia 1932 r. L. D. VI. 684/KT/32;

okólnik z dn. 10 sierpnia 1933 r. L. D. VI. 10340/4/33;

okólnik z dn. 12 lipca 1933 r. L. D. VI. 9127/4/33 oraz

okólnik z dn. 19 marca 1934 r. L. D. VI. 3376/4/34.

Kierownik Departamentu:
(—) *Zubrzycki.*

Załącznik do okólnika z dnia 10 listopada 1936 r. L. D. VI. 10976/4/36.

WSKAZÓWKI

dotyczące napraw przyrządów kontrolno-mierniczych Siemensa, dokonywanych w gorzelniach, i wysyłania tych przyrządów do naprawy w wytwórni.

I.

Narzędzia ślusarskie.

Komplet narzędzi przeznaczonych do naprawy przyrządów kontrolnych na miejscu w gorzelniach zawiera następujące przedmioty:

1) rozwiertacz do rozwiercania łożysk wkładek stalowych,
2) szablony do komór kulkowych,
3) oś i czop do szablonów,
4) imadło stalowe,
5) rylec do szablonów,
6) dornik do wybijania wkładek śrub łożyskowych,
7) pilniki: zdzierak, gładzik, gładzik atłasowy, pilnik trójkątny, pilnik okrągły,
8) cążki uniwersalne,
9) kolba miedziana,
10) lampka spirytusowa,
11) przymiar milimetrowy,
12) szczoteczka do czyszczenia ząbków skali,
13) śrubokręt mały,
14) łyżeczka do kulek,
15) części zamienne do przyrządu kontrolnego,
16) materiały: cyna, pasta cynowa, papier

szmerglowy, paski brązowe do nalutowywania na szczękach komór.

Rodzaje napraw.

Urzędnicy kontroli skarbowej, przeszkoleni w naprawie przyrządów kontrolnych, mogą dokonywać w gorzelniach następujących napraw:

1. Wymiana wkładek śrub łożyskowych.

Zastosowane do przyrządów kontrolnych wkładki brązowe okazały się niepraktyczne, stożki osi rysują je i wytwarzają t. zw. fałszywe gniazdka. Obecnie wkładki brązowe są wymieniane na stalowe, przy okazji napraw przyrządów kontrolnych w wytwórni. Wkładki brązowe można też wymienić na stalowe na miejscu w gorzelni, postępując w następujący sposób:

Należy wykręcić śrubę łożyskową, odmierzyć wystającą część wkładki brązowej z łożyska śruby, odkręcić śrubkę w głowie śruby łożyskowej i stalowym dornikiem wybić wkładkę brązową: następnie rozwiercić łożysko rozwiertaczem tak, aby wkładka stalowa (po unieruchomieniu) wystawała z łożyska tyle, ile uprzednio wkładka brązowa, po czym uderzeniem młotka w kołek drewniany oparty na wkładkę należycie ją unieruchomić.

Przy rozwiercaniu łożyska należy śrubę łożyskową unieruchomić (np. w ręku za pomocą klucza do tarowania). Obroty rozwiertacza wykonywuje się z małym naciskiem; po dokonaniu kilku obrotów należy wyjmować rozwiertacz i oczyszczać go z wiórków.

2. Naprawa komór kulkowych.

Przyjęty przez wytwórnię przy produkcji przyrządów kontrolnych model szczęk komór kulkowych okazał się w praktyce wadliwy. Hamulce kulkowe przy nieznacznym zanieczyszczeniu przestają działać należycie, co powoduje, że przyrząd kontrolny zaczyna stopniowo nie doliczać nieraz kilkanaście stopni. W wyniku badań ustalono właściwe pochylenie ścian w szczękach kulkowych i obecnie przy okazji napraw przyrządów w wytwórni, hamulce kulkowe są odpowiednio poprawiane.

Naprawę komór kulkowych można wykonać na miejscu w gorzelni przy pomocy odpowiednich szablonów w sposób następujący po uprzednim zbadaniu komór:

A) badanie komór kulkowych za pomocą szablonu.

Szablon do komór kulkowych na dźwigni przykręca się do czopu, który wstawia się do otworu dźwigni na miejsce odjętego mimośrodu. Należyte ustawienie szablonu odpowiednio do wysokości szczęk komór reguluje się za pomocą dołączonych do czopu podkładek. Podłużny otwór w szablonie pozwala na przesuwanie go w kierunku podłużnym dźwigni i umocowanie na właściwym miejscu za pomocą śrubki czopu. Szablon do komór kulkowych w przystawku posiada oś, którą umocowuje się w łożysku osi koła alkoholowego (w przystawku), a następnie nasadza się szablon na drugi koniec osi i umocowuje się nakrętkę. Podłużny otwór w szablonie pozwala na należyte ustawienie go na osi. Kontury komór kulkowych wycięte w szablonach powinny być tak ustawione na właściwych komorach, by wycięcia dla obręczy koła alkoholowego przechodziły w różnych odległościach od prawej i lewej strony obu wykrojów dla koła. Po za tym dla orientacji służy tzw. średni promień nakreślony na szablonach. Jako średnie promienie rozumie się a) dla komory na dźwigni linię, przeprowadzoną przez środek osi koła alkoholowego i środek otworu dla mimośrodu, linia ta zgadza się zwykle z dolnym konturem występującego ząbka lewej szczęki; b) dla komory w przystawku—środkowa linia przeprowadzona przez środek osi koła alkoholowego; linia ta również zgadza się zwykle z konturem występującego ząbka tej szczęki.

Pewną trudność przedstawia właściwe nastawienie szablonu komory w przystawku. Celem ułatwienia nastawienia można się orientować także podług zrobionego w szablonie narożnego otworu, który odpowiada otworowi górnej śrubki, przytwierdzającej odnośną szczękę do przystawka.

Po nastawieniu i umocowaniu szablonu mogą mieć miejsce następujące przypadki:

a) pochyłości ścian komór kulkowych są zgodne z linią szablonu.

b) pochyłości tych ścian nie idą po liniach konturu szablonu, ale są równoległe do tych linii. Ściany komór kulkowych mogą w tym przypadku wystawać poza kontur szablonu lub też odwrotnie,

c) pochyłości tych ścian nie idą po linii konturu szablonu i nie są też do nich równoległe. W tym przypadku ściany komór kulkowych mogą być mniej lub więcej rozwarte aniżeli kontury szablonu.

Oprócz właściwego pochylenia ścian komór kulkowych również ważnym czynnikiem sprawności hamowniczej kulek jest to, aby każda para kulek tak górna jak i dolna leżała na jednym promieniu, przechodzącym przez środek osi koła alkoholowego. Najbardziej właściwe położenie tych promieni jest oznaczone na szablonach czerwonym atramentem po obydwóch stronach promienia środkowego. W poszczególnych przyrządach kontrolnych kulki mogą się znajdować nieco wyżej lub niżej tych promieni z odchyleniem jednak od właściwego położenia nie więcej niż 1 — 1½ mm.

B. Sposób naprawy komór kulkowych.

a) W przypadku gdy ściany komór kulkowych są równoległe do konturu szablonu należy tylko zbadać czy kulki są na jednym promieniu; gdy tak nie jest, należy zależnie od położenia kulek doprowadzić je do właściwego położenia bądź przez podniesienie niżej położonej kulki, nalutowując pasek brązowy na szczęce i równolegle opiłowując go w takim stopniu, aby kulka znalazła się na właściwym promie-

niu, bądź też obniżając wyżej położoną kulkę przez opiłowanie szczęki.

b) W przypadku gdy ściany komór kulkowych nie są zgodne z szablonem należy komory naprawić tak, aby były one zgodne z szablonem, a kulki znajdowały się na jednym promieniu.

W razie gdy ściana komory kulkowej na całej długości odchyla się in plus poza kontur szablonu, należy ją opiłować, robiąc uprzednio ostrzem rylca linię odpowiadającą wycięciu szablonów. Nie należy doprowadzać opiłowania do zakreślonej linii, gdyż może się zdarzyć, że dana ściana powinna być tylko równoległa do szablonu, a uzgodnienie jej z szablonem doprowadziło by do opadnięcia kulek, grubość bowiem obręczy kół alkoholowych wskutek obtaczania przy naprawach w wytwórni nie zawsze jest jednakowa.

Przy piłowaniu szczęki należy kilkakrotnie montować ją w przyrządzie kontrolnym i badać, czy kulki nie zajęły już właściwego położenia (na jednym promieniu) i co najważniejsze, czy sprawnie działają, gdyż po naprawie komory powinny hamować wszystkie kulki lub co najmniej trzy.

W razie gdy ściana komory kulkowej odchyla się in minus do linii konturu, należy nalutować na szczęce pasek brązowy i opiłować szczękę według powyższych wskazówek.

3. Naprawa panewek osi bębna.

Wytarcie panewek lub osi bębna powoduje tzw. cofanie się bębna po zetknięciu się skali ze wskazówką (co znowu powoduje cofanie się skali i naliczanie przyrządu).

Celem usunięcia tej wadliwości należy panewki bębna opiłować w sposób następujący: panewkę trzyma się w palcach lewej ręki, w powietrzu i pilnikiem okrągłym przesuwa się wzdłuż wgłębienia panewki, starając się prowadzić pilnik środkiem wgłębienia. Boków wgłębienia nie należy spiłowywać, a tylko wgłębienie powiększyć. Następnie na pilnik nakłada się pasek papieru szmerglowego i wygładza się wgłębienie obracając pilnikiem w kierunku obrotu osi bębna.

Po opiłowaniu panewek należy sprawdzić obroty koła alkoholowego i w razie potrzeby wyregulować je przez przesunięcie mimośrodu.

4. Skrócenie pochewek śrub łożyskowych osi wskazówki.

W niektórych przyrządach kontrolnych pochewki śrub łożyskowych posiadają długość 4—5 cm, co znacznie utrudnia prawidłowe założenie wskazówki. Pochewki takie należy obciąć do długości 2 cm piłką do cięcia metali (o ile jest w gorzelni) względnie pilnikiem trójkątnym.

5. Wymiana nieruchomej końcówki wskazówki na ruchomą.

Celem umocowania regulowanej końcówki należy wyjąć wskazówkę przyrządu kontrolnego, odjąć z lewego jej ramienia dawną końcówkę wraz z jej pochewką i nalutować pochewkę nowej końcówki, do której następnie należy wstawić jej ruchomą część.

Przed odjęciem nieruchomej końcówki należy w przybliżeniu ustalić długość nowej wraz z pochewką, przykładając ją do nieruchomej, przy czym jest pożądane, by z podziałki milimetrowej, nakreślonej na ruchomej części końcówki, były widoczne przynajmniej 2 mm. O ile by się przy tym okazało, że ruchoma końcówka jest dłuższa od nieruchomej, należy odpowiednio skrócić jej pochewkę przez spiłowanie prawej strony.

Następnie ogrzewa się lampką spirytusową miejsce zlutowania pochewki ze wskazówką aż do roztopienia się cyny i przy pomocy cążków, zdejmuje się pochewkę wraz z jej końcówką z prostokątnego wypustka wskazówki. Dla ułatwienia roztopienia się cyny, wiążącej pochewkę ze wskazówką, można miejsce zlutowania zwilżyć kwasem do lutowania. Wypustek wskazówki należycie oczyszczony z resztek cyny, należy przez odpowiednie spiłowanie, dopasować do otworu nowej pochewki. Długość wypustka należy tak dopasować, aby końcówkę można było odpowiednio przesuwać w prawo. Ogrzewając następnie wypustek nad lampką spirytusową roztapia się świeżą cynę, rozprowadzając ją przy pomocy kwasu do lutowania, a następnie nad ogniem nakłada się na wypustek nową pochewkę, z której wyjęto uprzednio ruchomą część. Pochewkę w miejscu łączenia ze wskazówką należy przed lutowaniem oczyścić szmerglem i zwilżyć kwasem, a podczas topienia się cyny trzymać wskazówkę skośnie, by cyna nie wpłynęła do wnętrza pochewki i nie przeszkadzała następnie przesuwaniu końcówki. Nadmiar cyny, okazującej się w połączeniu pochewki ze wskazówką można usunąć ściereczką lub włóknami konopnymi, co należy uskutecznić podczas ogrzewania, gdy cyna jest jeszcze w stanie płynnym. Po skrzepnięciu cyny, wypłukaniu miejsca lutowania w spirytusie i oczyszczeniu, pochewka będzie już na stałe przymocowaną do końcówki, można więc przystąpić do wstawiania ruchomej części końcówki, a następnie ustawić wskazówkę na miejsce w przyrządzie kontrolnym.

Przy lutowaniu pochewki, pamiętać należy, że śrubka wkręcona do przedniej części, która służy do umocowania ruchomej części końcówki, winna być zwrócona ku przodowi.

Po ustawieniu regulowanej końcówki (w przybliżeniu podług długości dawnej końcówki) oraz po wytarowaniu przyrządu kontrolnego, sprawdza się obroty koła alkoholowego, przy ciężarkach 100 — 100 i przez stosowne przestawienie mimośrodu doprowadza się obroty koła do ścisłej zgodności. Następnie bada się obroty koła alkoholowego przy ciężarkach 80 — 80 i z ujawnionej różnicy przy pomocy noniusza przyjmuje się 0,36, jako wielkość o jaką należy końcówkę wydłużyć w wypadku naliczania, lub skrócić w wypadku niedoliczania.

Po dokonaniu powyższego obliczenia odczytuje się ustawienie końcówki, a więc ilość

pełnych milimetrów widocznych na ruchomej części końcówki, oraz dziesiętne części określone na oko. Następnie do odczytanego stanu ustawienia dodaje się albo odejmuje obliczoną wielkość i odpowiednio przesuwamy ruchomą część końcówki, po czym umocowuje się ją za pomocą śrubki na pochewce.

Po ustaleniu długości końcówki w sposób wyżej podany, bada się obroty koła alkoholowego przy ciężarkach 100 — 100 i mimośrodem doprowadza się do zupełnej zgodności, po czym badania obrotów koła alkoholowego przy ciężarkach 80 — 80 winny wykazać zgodność w obrotach, o ile poprzednie obliczenia i przesuwania zostały dokładnie wykonane. Gdyby obroty koła alkoholowego wykazały jeszcze jakąś różnicę, należy przyjąć z niej 0,36 jako wielkość potrzebną do wyregulowania długości i dalszą czynność wykonać w sposób wyżej podany.

Po uzyskaniu zgodnych wyników w obrotach koła alkoholowego, należy uważać czynność wyregulowania przyrządu kontrolnego za ukończoną. Stan ustawienia końcówki w milimetrach i jego częściach należy zapisać w dzienniku przyrządu. Stan ustalenia końcówki przy otwarciach przyrządu zapisuje się w rubryce „Zazębienie wskazówki", którą należy uzupełnić słowami: „i jej ustawienie", a ustalony stan przed zamknięciem w nowej rubryce: „Końcówka wskazówki i jej ustawienie", którą należy wpisać między rubrykami: „Mimośród i jego ustawienie" i „Ciepłota w izbie przy tarowaniu".

Po przesunięciu mimośrodu nie należy kasować starej kreski, lecz nowe położenie mimośrodu odnotować w milimetrach w dzienniku przyrządu kontrolnego.

Przykłady ustawiania końcówki:

1) Podczas obrotów koła alkoholowego zbadano noniuszem

przy 100 — 100 = + 1 mm
„ 80 — 80 = + 4 mm

Po przestawieniu mimośrodu o 1 mm w lewo stwierdzono

przy 100 — 100 = 0
„ 80 — 80 = + 1½ mm

1½ × 0,36 = 0,54 mm, o które końcówkę należy wydłużyć (np. końcówka była ustalona na 2,1 mm, należy więc ustawić na 2,64 mm);

2) Obroty koła alkoholowego zbadane noniuszem

przy 100 — 100 = — 1½ mm
„ 80 — 80 = + 3,2 mm

po przestawieniu mimośrodu o 1,5 mm w prawo stwierdzono

przy 100 — 100 = 0 mm
„ 80 — 80 = + 6,95 mm

6,95 × 0,36 = 2,50 mm, o które należy wydłużyć końcówkę wskazówki.

Przylutowanie ruchomej końcówki daje się też uskutecznić za pomocą pasty cynowej w sposób następujący: po odlutowaniu końcówki, oczyszczeniu wypustka wskazówki i dopasowaniu go do nowej pochewki, należy na wypustek nałożyć nieco pasty cynowej, włożyć pochewkę końcówki na wypustek i przez 2—3 minuty ogrzewać nad palnikiem lampki spirytusowej.

Przy dopasowywaniu wypustka wskazówki do pochewki należy zwrócić baczną uwagę na to, by pochewka była nasadzona na wypustek prosto.

6. Czyszczenie części przyrządu kontrolnego.

Do czyszczenia części przyrządu kontrolnego należy używać tylko spirytusu, względnie, w przypadkach znacznego zanieczyszczenia, miałkiej kredy ze spirytusem.

Zwyczajna kreda w kawałkach lub laskach, jaką się najczęściej spotyka w gorzelniach, nie nadaje się do czyszczenia, gdyż często zawiera piasek i twarde domieszki, powodujące rysowanie czyszczonych części przyrządu. Miałką kredę do czyszczenia przygotowuje się w następujący sposób: tłuczoną i sproszkowaną kredę wsypuje się do szklanki ze spirytusem i po dokładnym wymieszaniu pozostawia się przez chwilę w spokoju, by piasek i cięższe ziarnka zanieczyszczeń opadły na dno. Następnie znajdujący się nad osadem płyn o mlecznej barwie przelewa się do innej próżnej szklanki, w której wkrótce opadnie na dno biały osad z miałkiej kredy. Wówczas spirytus należy ostrożnie odlać, a pozostały osad kredy zebrać na czystą ściereczkę, która pochłonie zbędną ilość spirytusu i pozostawi miałką kredę ze spirytusem w postaci pasty, nadającej się do czyszczenia przyrządu kontrolnego.

Bęben, koryto i zbiornik z komorami przemywa się wodą. Po usunięciu wody przepłukuje się spirytusem.

7. Piłowanie.

Przedmiot przeznaczony do piłowania umocowuje się pomiędzy szczękami imadła, przykręconego do stołu. Aby nie uszkodzić przedmiotu zaleca się przekładać pomiędzy szczękami imadła a przedmiotem blaszki miedziane, cynkowe lub paski tektury. Następnie przedmiot spiłowuje się zdzierakiem (pilnik grubo nasiekany) i wygładza się najpierw gładzikiem, a po tym papierem szmerglowym 0000. Chcąc otrzymać spiłowaną powierzchnię zupełnie gładką ściera się ją papierem szmerglowym 0000 zwilżonym oliwą. Wygładzenia dokonywa się paskami papieru szmerglowego nałożonymi na pilnik płaski, względnie w razie potrzeby na inny wąski przedmiot żelazny (np. gruby gwóźdź).

Szczęki komór kulkowych po opiłowaniu należy wygładzać wzdłuż ścianek, lecz nie w poprzek.

8. Lutowanie.

Kolbę do lutowania należy wpierw „zagruntować", tj. jej ostrze pobielić cyną. W tym celu oczyszczone ostrze kolby za pomocą pilnika zwilża się kwasem i po nagrzaniu kolby

w ogniu, naciera się cyną, która się roztopi i pokryje ostrze kolby cienką warstwą. Kolby nie należy nagrzewać do czerwoności, gdyż w tym przypadku następuje szybkie zużycie się (przepalenie) kolby, która przestaje nadawać się do lutowania i wymaga ponownego „zagruntowania".

Miejsce wyznaczone do lutowania należy dokładnie oczyścić z brudu i osadu pilnikiem i papierem szmerglowym, aż do czystego metalu, a następnie zwilżyć kwasem i nagrzaną kolbą roztopić na tym miejscu nieco cyny, którą należy rozsmarować po szczelinie. Dokładność lutowania polega na dobrym roztopieniu i zalaniu cyną szczelin, użycie zaś zbytecznej jej ilości jest szkodliwe i nie daje pewności dobrego lutowania. Małe przedmioty można lutować nad ogniem lampki spirytusowej bez użycia kolby, stosując się do powyższych wskazówek, odnośnie dokładnego oczyszczenia metalu i roztopienia cyny.

Przed lutowaniem bębna, zbiornika lub innych części przyrządu kontrolnego, zawierających spirytus, należy dokładnie opróżnić i opłukać kilkakrotnie wodą.

Lutowanie pastą cynową nie wymaga użycia kwasu. Należy tylko pastę rozrzedzić spirytusem, nałożyć cienką warstewkę i ogrzać na płomieniu lampki spirytusowej przez 3—4 minuty. Pastę cynową można używać tylko do lutowania małych przedmiotów (szczęki komór kulkowych, końcówka wskazówki).

II.

Wraz z uszkodzoną, względnie wadliwą częścią przyrządu kontrolnego wysyła się do wytwórni także części przyrządu niezbędne do wyregulowania części uszkodzonej po dokonanej naprawie, a mianowicie:

a) gdy pływak został uszkodzony wysyła się go z należącymi do niego ciężarkami, sprężyną z głową, a także wskazówkę z wieszakiem i podaje się w protokóle ściśle odmierzoną długość wolnej części nagwintowanej końcówki sprężyny od dokrętki do końca końcówki, wystającej po wytarowaniu przyrządu na trzy kreski.

O ile przyrząd nie dawał się wytarować na trzy kreski, należy także zaznaczyć w protokóle, czy tarowanie na 80 po wytarowaniu w kreskę na 0 i 100 było wyższe lub niższe i o ile ząbków. Te same dane podaje się i wysyła te same części, z wyjątkiem pływaka (ciężarki należy dołączyć), gdy sama sprężyna jest wadliwa i przyrząd nie daje się wytarować na 100 i 80, nawet przy pozostawieniu błędu w tarowaniu do kilku ząbków przy kresce 0;

b) gdy komory kulkowe wymagają naprawy, wysyła się dźwignię ze skalą, komorą i mimośrodem, przystawek z komorą, koło alkoholowe i przednią część wspornika (na której te części były zmontowane);

c) gdy przyrząd wymaga ogólnej naprawy z wyjątkiem zbiornika, komory dopełniającej i przewodów spirytusowych, wysyła się koryto, po odjęciu go od płyty podstawowej, wraz ze wspornikiem i kompletnym mechanizmem, zmontowanym na wsporniku, również sprężynę z ciężarkami, wskazówkę z wieszakiem, pływak (o ile wymaga wymiany, lub przeliczenia ciężarków) i bęben. Przy wysyłaniu powyższych części ssawę należy odjąć, celem łatwiejszego opakowania koryta;

d) przy konieczności naprawy całego przyrządu nie wysyła się dźwigara, kotwicy, drążków nośnych, tacy, płaszcza cynkowego i leja, o ile nie wymagają równoczesnej naprawy.

Opakowanie wysyłanych części powinno być celowe i ma zabezpieczać części od możliwości uszkodzenia podczas przesyłki. Gdy przyrząd wysyła się w całości, względnie gdy się wysyła bęben, lub inne części, przesłane w swoim czasie do gorzelń w opakowaniu, należy użyć skrzynek fabrycznych, w których przyrząd lub części otrzymano.

Do opakowania wysyłanego pływaka z przynależnościami (punkt a) należy sporządzić prostokątną skrzynkę z desek grubości ½ cala (13 mm), o wymiarach wewnętrznych: długość 680 mm, szerokość 250 mm i głębokość 125 mm. Do skrzynki pakuje się pływak, owinięty w watę drzewną i ułożony w tekturowym pudełku, wskazówkę, wieszak (po odjęciu od wskazówki) i sprężynę z głową, po owinięciu każdego przedmiotu w papier, oraz w pudełko blaszane z ciężarkami, owiniętymi w papier; przestrzenie puste w skrzyni wypełnia się ściśle woliną (wełną drzewną).

Koryto ze wspornikiem, mechanizmem nad nim, sprężyną i wskazówką wysyła się do ogólnej naprawy (punkt c) w skrzynce, sporządzonej z desek 1" (25,4 mm) o wymiarach wewnętrznych: długość 770 mm, szerok. 400 mm i głębokość 600 mm. Koryto ze wspornikiem po odjęciu mechanizmu, zmontowanego na nim, przymocowuje się do dna skrzynki (po uprzednim odjęciu górnej i przedniej ściany) 4 śrubami ⅜" z nakrętkami. Po umocowaniu koryta przybija się do dna skrzynki deski ½", celem zakrycia główek śrub, dla których w tych deskach wydrąża się odpowiednie wgłębienia.

Następnie ustawia się z powrotem skalę dźwignią po odłączeniu koła alkoholowego i wyjęciu kulek z komory na dźwigni, przykręca się przystawek, stożki osi wskazówki zabezpiecza się mosiężnymi rurkami oporowymi (ochronnymi), wstawia się wskazówkę na swe miejsce i zamocowuje się oś, silnie zakręcając łożyska. Skalę z dźwignią i wskazówką owija się pergaminowym papierem, przywiązuje się koniec wskazówki do skali i miejsce zawiązania, celem unieruchomienia, łączy się szpagatem ze wspornikiem w dwóch miejscach: z lewą częścią wspornika i z przednią przy trójkątnym jej wycięciu. Sprężynę, po

zwolnieniu śrub w głowie owija się pergaminowym papierem i przywiązuje się do ściągacza, wstawiając między nim a sprężyną mały kawałek drzewa prostokątnego takiej wysokości, aby sprężyna zajęła położenie poziome. Wieszak owija się pergaminowym papierem łącznie z prawym ramieniem wskazówki i owiązuje razem. Łańcuszek hamulca szczotkowego po odjęciu ciężarka przywiązuje się do ramienia hamulca. Liczniki przykręca się na właściwe miejsca. Śrubki kontrolne po owinięciu w papier przywiązuje się sztywno do prawej śruby regulującej sprężynę.

Pływak owinięty w watę drzewną i ułożony w tekturowym pudełku, opakowuje się w specjalnej skrzynce, o dwóch bocznych ścianach pochyłych i wymiarach wewnętrznych: dno 160 × 120 mm, otwór górny 350 × 120 mm, głębokość 220 mm. Skrzynkę sporządza się z desek 1/2". Po ułożeninu tekturowego pudełka z pływakiem, puste przestrzenie w skrzynce wypełnia się ściśle woliną.

Do pudełka z blachy cynkowej z ciężarkami owiniętymi w papier wkłada się ciężarek ołowiany hamulca, klucz do tarowania, kulki i panewki osi bębna po owinięciu tych części w papier. Pudełko umocowuje się taśmami żelaznymi do zewnętrznej bocznej ściany skrzynki z pływakiem, którą ustawia się w korycie w ten sposób, aby pudełko z ciężarkami znajdowało się po stronie zbiornika. Skrzynkę unieruchamia się w korycie dwiema listewkami, połączonymi w kształt litery T, której dłuższe ramię wstawia się w wycięcie lewej części wspornika, a dwa krótsze ramiona w wycięcia przedniej i tylnej części wspornika i umocowuje się listewki w miejscu połączenia gwoździem, przechodzącym w skrzynkę. Wreszcie umocowuje się przednią a po tym górną ścianę skrzyni.

Bęben, koło alkoholowe i dziennik pakuje się do skrzyni fabrycznej, w której te części otrzymano i w ten sam sposób, w jaki były opakowane przy przesyłce do gorzelni. Pakowanie przyrządu kontrolnego w całości (punkt d) dokonywa się również do skrzyni fabrycznej, bez zmiany sposobu opakowania zastosowanego przy wysyłce.

W protokóle, sporządzonym z powodu oddania przedsiębiorcy gorzelni przyrządu kontrolnego, względnie jego części, jako wadliwie działających, celem wysłania do wytwórni, należy zaznaczyć, czy uszkodzenia, wymagające naprawy, względnie które z tych uszkodzeń powstały z winy przedsiębiorcy (§ 80 ust. 2 rozp. Min. Skarbu z dnia 10 września 1932 r. o monopolu spirytusowym — Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746).

939.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ.

Nr 40

z dnia 16 listopada 1936 r.

w sprawie składów konsygnacyjnych.

I.

Komisja Dewizowa zezwala — aż do odwołania — osobom i firmom, prowadzącym składy konsygnacyjne w Polsce na rachunek cudzoziemców i zapisanym do katastru w terytorialnie właściwej Izbie Przemysłowo-Handlowej, na dokonywanie następujących czynności:

1. inkasowanie w kraju należności na rzecz swoich zagranicznych zleceniodawców;
2. dokonywanie w kraju wypłat i przekazów z polecenia lub na rachunek zagranicznych zleceniodawców na pokrycie wszelkich kosztów i wydatków, stosownie do umowy, zawartej z zagranicznym zleceniodawcą — właścicielem towaru.

Prowadzący składy konsygnacyjne obowiązani są przechowywać wszystkie dowody, dotyczące wyżej wymienionych operacyj.

II.

1) Przekazy zagraniczne, wpłaty na rachunek wolny i wysyłka środków płatniczych za granicę na rzecz właściciela towaru tytułem zapłaty za oclone już towary, sprzedane ze składu konsygnacyjnego, mogą być dokonywane **jedynie przez firmę lub osobę prowadzącą skład konsygnacyjny,** z zachowaniem postanowień niniejszego okólnika. Nie mogą zatem ubiegać się o takie przekazy osoby, które nabyły towar ze składu konsygnacyjnego.

2) Prowadzący skład konsygnacyjny przekazywać może trybem, podanym niżej, jedynie wykazaną w księgach należność zleceniodawcy za towary sprzedane w kraju, których płatność już zapadła, po potrąceniu:

a) swojej prowizji i innych należności;
b) sum, potrzebnych na utrzymanie składu konsygnacyjnego, na opłacenie frachtów, cła, ubezpieczenia, podatków i innych opłat publicznych, jeżeli — w myśl umowy — zleceniodawca zagraniczny obowiązany jest do pokrywania tych wydatków.

3) Nie podlegają postanowieniom niniejszego okólnika przekazy, jakie prowadzący skład konsygnacyjny zamierza uskutecznić z innych tytułów, niż ze sprzedaży towarów ze składu konsygnacyjnego, np. celem zapłaty otrzymanych z zagranicy pożyczek. Odnośne wnioski przedkładane być mają normalną drogą.

III.

Wnioski o dokonywanie zagranicznych przekazów, wpłat na rachunek zagraniczny

wolny lub wysyłkę weksli i walorów z wyżej pod II. 2) wyszczególnionego tytułu — składane być mogą przez prowadzącego skład konsygnacyjny jedynie za pośrednictwem jednego i tego samego banku dewizowego, obranego przez prowadzącego skład konsygnacyjny, i to z reguły nie częściej, niż raz za ubiegły okres rozrachunkowy z zagranicznym dostawcą. Okresy te zależne są od umowy z zagranicznym zleceniodawcą, nie powinny być jednak krótsze, niż miesięczne. Wszelkie wnioski — bez względu na wysokość przekazu — decydowane będą wyłącznie przez Komisję Dewizową.

Odmiennie od ogólnie obowiązujących przepisów, określających warunki dla przekazów na zapłatę sprowadzonych z zagranicy towarów, w odniesieniu do towarów, sprzedanych ze składów konsygnacyjnych, ustala się następujące postanowienia:

A. Ewidencja obrotów składu konsygnacyjnego w banku dewizowym.

1) Prowadzący skład konsygnacyjny powinien złożyć obranemu przez siebie bankowi dewizowemu następujące dane i dokumenty, odnoszące się do składu konsygnacyjnego (jeżeli na składzie konsygnacyjnym znajdują się towary od różnych zagranicznych zleceniodawców, wówczas niżej podane dokumenty i dane winny być dostarczone oddzielnie dla każdego zagranicznego zleceniodawcy):

a) umowę, zawartą z cudzoziemcem w sprawie prowadzenia składu konsygnacyjnego, wraz z późniejszymi zmianami, w oryginale i odpisie (ew. również w tłumaczeniu);

b) krótkie zestawienie najważniejszych postanowień umowy z uwzględnieniem późniejszych zmian, sporządzone w języku polskim;

c) odpis konta zleceniodawcy — zagranicznego dostawcy towarów, począwszy od 1 stycznia 1935 r.;

d) spis towarów, znajdujących się na składzie konsygnacyjnym, wzgl. do dyspozycji prowadzącego skład konsygnacyjny lub jego zleceniodawcy u odbiorców, ze stanem aktualnym na dzień założenia omawianej ewidencji w banku dewizowym. W spisie tym należy podać wartość poszczególnych towarów z uwzględnieniem cła, kosztów transportu oraz innych wydatków w tych wypadkach, w których — w myśl umowy — do ich pokrywania obowiązany jest zleceniodawca;

e) spis należności u odbiorców za towar, sprzedany ze składu konsygnacyjnego przed dniem założenia ewidencji, po wyeliminowaniu należności wątpliwych, (przy czym obojętne jest, czy rozliczenie za nabyte towary następuje pomiędzy odbiorcą towaru a prowadzącym skład, czy też wprost z zagranicznym zleceniodawcą);

f) zestawienie funduszów, weksli i innych walorów, zainkasowanych na rachunek zleceniodawcy za towary, a znajdujących się u prowadzącego skład lub do jego dyspozycji;

w tych wypadkach, w których — w myśl umowy — prowadzący skład obowiązany jest do zapłacenia z własnych funduszów należności za towary, sprzedane ze składu konsygnacyjnego, należy wymienione pod d) e) i f) zestawienia zastąpić szczegółowym wykazem należności zleceniodawcy z tego tytułu od prowadzącego skład.

g) dowody, pozwalające na ustalenie, wzgl. skontrolowanie wartości towarów, znajdujących się na składzie, np.: wyciąg z ksiąg, faktury, cenniki, korespondencja itp.;

h) kwity celne, odpisy pozwoleń przywozu i konsygnacje lub faktury za wszystkie towary, które nadeszły z zagranicy po 1.X. 1935 r., niezależnie od tego, czy towary te zostały już sprzedane, czy też znajdują się jeszcze na składzie, oraz za towary, nadeszłe przed 1.X.35 które znajdują się na składzie lub których równowartość nie została jeszcze przekazana za granicę;

rachunki firm spedycyjnych za zapłacone koszty przewozu, przeładunku, cła i asekuracji, o ile rachunki te są wystawione na nazwisko zagranicznego zleceniodawcy;

dokładne spisy kwitów celnych, konsygnacyj i faktur.

Bank dewizowy przechowa u siebie tylko sprawdzone przez siebie spisy, zwróci natomiast oryginały, po umieszczeniu na nich adnotacyj: „włączono do ewidencji dewizowej składu konsygnacyjnego, prowadzonego przez firmę . . . . (krajową)", daty przedstawienia i swej pieczęci (na pierwszej stronicy dokumentu u góry). Na podstawie tak oznaczonych dokumentów żadne przekazy zagraniczne innym trybem, niż niżej ustalonym, nie będą mogły być więcej dokonywane;

i) oświadczenie następującej treści:

„Wszystkie dowody, przedstawione przeze mnie, a odnoszące się do składu konsygnacyjnego firmy zagranicznej, prowadzonego przeze mnie, w . . . . . zgodne są z księgami i umowami, za co przyjmuję na siebie całkowitą odpowiedzialność. Obowiązuję się składać jedynie wnioski o zezwolenie na przekaz sum, należnych zagranicznemu dostawcy towaru z tytułu sprzedaży tego towaru, obliczonych zgodnie z obowiązującymi mnie umowami, w szczególności — po potrąceniu należnej mi prowizji oraz tych wydatków, związanych z utrzymaniem składu konsygnacyjnego, do których ponoszenia obowiązany jest zagraniczny właściciel towaru.

Na dowód powyższego obowiązuję się do przedstawienia na każde żądanie moich ksiąg handlowych.

Obowiązuję się również do przekazywania należności zagranicznego zleceniodawcy wyłącznie za pośrednictwem tej instytucji bankowej, która prowadzi ewidencję składu konsygnacyjnego".

Podpis firmowy składu konsygnacyjnego.

Wykazy, wymienione pod c), d), e) i f) winny być sporządzone na jeden i ten sam dzień, dowolnie wybrany po 26.IV. 1936, będący „dniem założenia ewidencji" w banku dewizowym.

2) Bank dewizowy powinien sprawdzić przy głównych pozycjach zgodność dostarczonych mu wykazów z księgami i zgodność obliczenia z umowami, a następnie — po sprawdzeniu oryginalnych dowodów (patrz wyżej punkt 1) a—h — założyć u siebie ewidencję (oddzielnie dla każdego zagranicznego dostawcy na skład konsygnacyjny):

a) wartość towarów, znajdujących się na składzie konsygnacyjnym, wzgl. do dyspozycji prowadzącego skład konsygnacyjny lub jego zleceniodawcy u odbiorców w jednej sumie (punkt 1d), („rachunek ewidencyjny „A");

b) ogólnej sumy należności za sprzedany towar u odbiorców, po dodaniu funduszów zainkasowanych, bądź w gotówce, bądź w wekslach, czekach lub innych walorach, dotychczas nieprzekazanych (punkt 1e) plus f), (rachunek ewidencyjny „B").

3) Ewidencja, założona w banku w sposób wyżej podany, powinna być prowadzona w dalszym ciągu stale przez dopisywanie wszystkich bieżących od dnia założenia ewidencji zmian.

W tym celu prowadzący skład konsygnacyjny obowiązany jest składać w odstępach regularnych (pokrywających się z okresami rozrachunkowymi — patrz III. ust. 1) w banku, prowadzącym ewidencję tego składu:

a) zestawienie przesyłek, nadesłanych w czasie od ostatniego zgłoszenia, przedkładając przy tym wszystkie dokumenty, do nich się odnoszące, celem umieszczenia na nich adnotacyj (patrz wyżej III. A 1 h) — jak pozwolenia przywozu, kwity celne, faktury, konsygnacje itp.;

b) zestawienie, zawierające w jednej cyfrze sumę netto, uzyskaną ze sprzedaży od czasu ostatniego zgłoszenia, po potrąceniu wszystkich storn, bonifikat, skont, rabatów itp.;

c) zestawienie globalnych kosztów, wydatków, podatków i należności zapłaconych wzgl. należnych za ten sam okres czasu, za który sporządzono zestawienie, wymienione pod b), o ile wydatki te są pokrywane w ciężar rachunku cudzoziemca;

d) zestawienie globalne prowizyj i innych wynagrodzeń, pobranych wzgl. należnych prowadzącemu skład konsygnacyjny lub innym osobom w Polsce.

Prowadzący skład konsygnacyjny obowiązany zest do oddzielnego wykazywania w swoich księgach sum, zainkasowanych a nie przekazanych.

4) Bank dopisuje w swej ewidencji (rachunek ewidencyjny „A") do wartości składu konsygnacyjnego (punkt 2a) wartość towarów nadeszłych (punkt 3a) i potrąca od tej kwoty sumę, uzyskaną ze sprzedaży (punkt 3b). Poza tym dopisuje bank na „rachunku ewidencyjnym „B" do sumy należności cudzoziemca z tytułu sprzedaży i inkasa (punkt 2b) sumę netto, uzyskaną za dalsze sprzedaże (punkt 3b) i potrąca z tej sumy: koszty, wydatki itd. (punkt 3c), prowizje i wynagrodzenia (punkt 3d).

5) Dla umożliwienia bankowi kontroli i ew. także korektury ewidencji obowiązany jest prowadzący skład konsygnacyjny do podawania wszystkich ewentualnych zmian umowy i do składania bankowi co rok zestawień, wymienionych pod 1 d), e) i f), sporządzonych na dzień 31 grudnia.

6) Przeniesienie ewidencji składu konsygnacyjnego z jednego banku do drugiego dozwolone jest tylko za poprzednim zawiadomieniem Komisji Dewizowej.

7) W przypadkach, w których ze względu na treść umowy między zagranicznym zleceniodawcą a prowadzącym skład konsygnacyjny lub na specyficzne warunki niemożliwe byłoby złożenie wyżej wymienionych zestawień lub też nie zapewniłoby należytej kontroli, Komisja Dewizowa może ustalić odmienny sposób sporządzania zestawień i prowadzenia ewidencji.

B. Uskutecznianie przekazów.

1) Prowadzący skład konsygnacyjny może przekazywać za granicę, wpłacać na rachunek zagraniczny wolny lub wysyłać za granicę środki płatnicze na rzecz zagranicznego zleceniodawcy jedynie do wysokości salda (dodatniego) na „rachunku ewidencyjnym „B" (patrz wyżej p. A 2 b) i p. 4)).

Wnioski należy składać na normalnych formularzach z reguły raz za ubiegły okres rozrachunkowy, przy równoczesnym złożeniu bankowi zestawień, wymienionych wyżej pod A punkt 3.

2) Bank dewizowy kieruje wnioski — bez względu na wysokość sumy — do Komisji Dewizowej, podając na odwrotnej stronie wniosku:

a) wartość towarów, znajdujących się na składzie konsygnacyjnym, wzgl. do dyspozycji prowadzącego skład konsygnacyjny lub jego zleceniodawcy u odbiorców (A punkt 2 a — tj. saldo „rachunku ewidencyjnego „A");

b) należność zagranicznego zleceniodawcy za sprzedane towary (A 2 b — tj. saldo „rachunku ewidencyjnego „B"),

w tej wysokości, jaką wykazują rachunki ewidencyjne, prowadzone przez bank, na dzień złożenia wniosku.

3) W przypadkach, gdy zapłata za towar ma być przekazana do krajów, z którymi obrót płatniczy uregulowany został specjalnymi przepisami, przekaz winien być uskuteczniony trybem ustalonym w odnośnych specjalnych przepisach.

W szczególności wnioski o przekaz należności za towary pochodzenia francuskiego, sprowadzone po 1 lipca 1936 r., należy w myśl okólnika Nr 28 kierować do rejestracji w Polskim Towarzystwie Handlu Kompensacyjnego; wnioski zaś o przekaz należności za towary francuskie, sprowadzone przed 1 lipca 1936 r.,

lub towary z innych krajów, jeżeli zapłata następuje do Francji lub na rzecz osoby zamieszkałej we Francji, należy kierować do Komisji Dewizowej.

4) Banki dewizowe mogą pobierać tytułem prowizji za prowadzenie ewidencji składu konsygnacyjnego do 1‰ od sum, które zostaną przekazane za granicę, zapisane na rachunek zagraniczny wolny lub pokryte drogą przesłania za granicę środków płatniczych lub walorów.

C. **Sprawozdania.**

Banki dewizowe obowiązane są składać Komisji Dewizowej najdalej do 31 stycznia, wzgl. 31 lipca każdego roku sprawozdania półroczne dla każdego poszczególnego składu konsygnacyjnego (i to oddzielnie każdego zagranicznego zleceniodawcy) w następującej formie:

a)

1) wartość składu konsygnacyjnego w dniu założenia ewidencji;
2) nadesłane od tego czasu przesyłki;
3) suma, uzyskana ze sprzedaży od dnia założenia ewidencji;
4) końcowa wartość składu konsygnacyjnego;

b)

1) suma należności cudzoziemca z tytułu sprzedaży i inkasa wg stanu w dniu założenia ewidencji;
2) suma netto, uzyskana ze sprzedaży, dokonanych od daty powyższej;
3) wydatki i prowizje (punkt A 3 c plus d);
4) przekazy, uskutecznione od dnia założenia ewidencji;
5) suma należności cudzoziemca wg stanu końcowego.

IV.

Okólnik niniejszy nie dotyczy obrotu płatniczego z W. M. Gdańskiem, który jest uregulowany przepisami okólnika Nr 16 z dnia 3 sierpnia 1936 r.

Komisja Dewizowa.

940.

WYKŁADNIA
ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr 479 (do art. 88). Jeżeli czynsz, ustanowiony w umowie najmu, zawartej na czas nieoznaczony, nie może być co do ilości określony przy sporządzeniu pisma, stwierdzającego umowę najmu (art. 9, ustęp pierwszy u. o. s.), to urząd skarbowy na wniosek podatnika, przedstawiony po upływie pierwszego roku trwania stosunku najmu, ustali podstawę wymiaru ostatecznie (art. 9, ustęp ostatni), mnożąc czynsz, należny za ów pierwszy rok, przez 5. Od opłaty, obliczonej na tej podstawie, urząd skarbowy potrąca raty już uiszczone i wzywa podatnika zapomocą nakazu płatniczego do uiszczenia reszty w ciągu trzech tygodni od doręczenia; jeżeli kwota, obliczona na wniosek podatnika w myśl zdania pierwszego wykładni niniejszej, wynosi mniej niż suma rat, uiszczonych według zasad, podanych w art. 9 (ustępie pierwszym) i 22 u. o. s. oraz § 34 r. w. s., to zwrot różnicy nie nastąpi.

Jeżeli stosunek najmu, wymieniony w ustępie poprzednim, trwał przed ogłoszeniem wykładni niniejszej conajmniej przez pięć lat i opłata stemplowa została uiszczona według zasad, podanych w art. 9 (ustępie pierwszym) i 22 u. o. s. oraz w § 34 r. w. s. co najmniej za lat pięć, to nawet bez wniosku podatnika uważa się opłatę za uiszczoną całkowicie, a raty opłaty stemplowej, przypadającej w myśl art. 22 za czas po ogłoszeniu wykładni niniejszej, nie są wymagalne (L. D. V. 49864/5/36).

Nr 480 (do art. 11 u. o. s., § 201 r. w. s.). § 196 r. w. s. należy stosować analogicznie do pism, unormowanych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 303), tj. sporządzonych przed dniem 1 stycznia 1927 r., stwierdzających umowę dzierżawy lub najmu nieruchomości, położonej na obszarze, na którym obowiązuje ko-

deks cywilny niemiecki. Jeśli więc stosunek dzierżawy lub najmu, stwierdzony pismem wyżej określonym, trwa po upływie terminu, podanego w owym piśmie jako zakończenie dzierżawy bądź najmu, to za podstawę wymiaru opłaty stemplowej nie może być wzięta kwota wyższa, niż wartość zobowiązań dzierżawcy bądź najemcy za czas od dnia 1 stycznia 1927 r. do upływu lat 5 po dniu, w którym według treści pisma stosunek prawny miał się skończyć.

Jeśli przed ogłoszeniem niniejszej wykładni uiszczono kwotę nie przewyższającą należności, obliczonej za czas od dnia 1 stycznia 1927 r. do dnia, w którym stosunek dzierżawy bądź najmu ustaje (§ 2 powołanego rozporządzenia z 1927 roku), lecz przewyższającą należność, obliczoną według niniejszej wykładni, to zwrot różnicy nie nastąpi (L. D. V. 49864/5/36).

Nr 481 (do art. 112). Co do przypadków, w których w postępowaniu sądowym do podania, zawierającego wniosek o przyznanie prawa ubogich, jest załączone pełnomocnictwo, zarządza Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 177 u. o. s. w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości, aby pełnomocnictwo nie było na razie kwestionowane mimo nieuiszczenia opłaty stemplowej, przewidzianej w art. 111 u. o. s. (bez względu na to, czy owo podanie zawiera jedynie wniosek o przyznanie prawa ubogich czy nadto treść inną). W razie odmownego załatwienia wniosku o przyznanie prawa ubogich należy opłatę, przewidzianą w art. 111 u. o. s., uiścić w ciągu tygodnia po doręczeniu zawiadomienia o odmowie, mianowicie przez dostarczenie znaczka stemplowego sekretariatowi sądowemu; niedotrzymanie wymienionego terminu tygodniowego powoduje skutki, przewidziane w art. 33 (p. 3) i 42 u. o. s.; sekretariat sądowy nakleja znaczek stemplowy na pełnomocnictwie i kasuje pieczęcią urzędową. W razie zaś przyznania prawa ubogich opłata, o której mowa, zgodnie z art. 112 p. 9 u. o. s. nie ma być pobrana (L. D. V. 50897/5/36).

Nr 482 (do art. 142 pkt 9). Podanie wnoszone do urzędu wojewódzkiego w myśl art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o uregulowaniu prawa własności gruntów, oddanych w drodze parcelacji w posiadanie nabywców na obszarze województw centralnych i wschodnich (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 308) w brzmieniu, wynikającym z art. 1 ustawy z dnia 28 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 278) oraz z art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 635), bądź w myśl art. 3 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o uregulowaniu prawa własności gruntów, oddanych w drodze parcelacji w posiadanie nabywców na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 267) w brzmieniu, wynikającym z powołanego art. 14, mianowicie podania o złożenie do sądu wniosku o przyznanie prawa własności gruntów rozparcelowanych — są wolne od opłaty stemplowej w myśl art. 142 pkt 9 u. o. s., gdyż powołane normy uzupełniają ustawę o wykonaniu reformy rolnej (L. D. V. 50986/5/36).

941.

OKÓLNIK B. P. 18 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 listopada 1936 r.

L. B. P. 14400/36

w sprawie zakresu działania organów Inspektoratu Dewizowego Ministerstwa Skarbu przy ściganiu przestępstw, wynikających z naruszenia obowiązujących przepisów o podatkach bezpośrednich i opłatach stemplowych, oraz w sprawie współpracy brygad kontroli skarbowej z urzędami skarbowymi i urzędami opłat stemplowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Z związku z postanowieniami zarządzenia z dn. 26 sierpnia 1936 r. o organach i zakresie działania Inspektoratu Dewizowego Ministerstwa Skarbu (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 23 poz. 711), dotyczącymi uprawnień Inspektoratu Dewizowego i jego organów w dziedzinie zapobiegania, ujawniania i ścigania przestępstw, wynikających z naruszenia obowiązujących przepisów o podatkach bezpośrednich i opłatach stemplowych, wyjaśniam, że przepisy powołanego zarządzenia w niczym nie zmieniają dotychczasowego stanu, jeśli chodzi o obowiązki i uprawnienia urzędów skarbowych, urzędów opłat stemplowych i oddziałów bilansowych izb skarbowych w zakresie wszczynania i prowadzenia postępowania karnego oraz wydawania orzeczeń karnych. Przepisy, normujące powyższe prawa i obowiązki wymienionych władz skarbowych, pozostają nadal w mocy.

W związku z postanowieniami okólnika Min. Skarbu z dn. 8 września 1936 r. w sprawie współpracy kontroli skarbowej z urzędami skarbowymi (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 24 poz. 732), wyjaśniam, że w dziedzinie podatków bezpośrednich i opłat stemplowych, brygady kontroli skarbowej współdziałają z urzędami skarbowymi oraz urzędami opłat stemplowych jedynie w zakresie unormowanym zarządzeniem Min. Skarbu z dn. 26 sierpnia 1936 r. o organach i zakresie działania Inspektoratu Dewizowego Min. Skarbu (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 23 poz. 711). Współdziałanie to, któremu kierunek pod względem śledczym nadają Inspektorzy (do walki z przestępczością) ma polegać na zdobywaniu drogą wywiadów i rozpracowaniu informacji o zamierzonych i dokonanych prze-

stępstwach podatkowych i stemplowych. Rozpracowany materiał brygady kontroli skarbowej będą przekazywać właściwym urzędom skarbowym i urzędom opłat stemplowych. Urzędy te ze swej strony mogą w razie potrzeby zwracać się do organów śledczych skarbowych o zbadanie posiadanych przez te urzędy informacyj lub nasuwających się podejrzeń co do popełnionych przestępstw podatkowych.

Organa śledcze skarbowe sprawy przekazane im przez władze skarbowe wykonują zgodnie z wyżej wymienionymi zasadami, przy czym brygady kontroli skarbowej za wykonanie tych spraw są odpowiedzialne przed Inspektorami (do walki z przestępczością), którym podlegają. Urzędy Skarbowe i urzędy opłat stemplowych w wyżej wymienionych sprawach mogą bezpośrednio korespondować z brygadami kontroli skarbowej.

Wszystkie inne zarządzenia okólnika z dn. 8 września 1936 r. w sprawie współpracy kontroli skarbowej z urzędami skarbowymi (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 24 poz. 732) uchyla się w stosunku do brygad kontroli skarbowej.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

942.

OKÓLNIK T. 139 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 listopada 1936 r.

L. D. IV.26708/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 845 p. 1 lit. c taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Katalogi znaczków pocztowych do celów filatelistycznych, zjawiające się na rynku księgarskim periodycznie, (raz do roku), w postaci książek, częstokroć w oprawie introligatorskiej, posiadające wyraźnie wymienioną w nich nazwę zagranicznej firmy wydawniczej wraz z wskazaniem adresu jej siedziby, należy traktować jako reklamowe katalogi firmy zagranicznej i odprawiać bez cła według poz. 845 p. 1 lit. c taryfy celnej, a to niezależnie od tego czy nazwa ta i adres wykonane są drukiem, czy też stemplem.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

943.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 listopada 1936 r.

L. D. IV. 26597/3/36

w sprawie wykonania niektórych postanowień prowizorycznego układu handlowego polsko-francuskiego.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z wykonaniem prowizorycznego układu handlowego między Polską a Francją, z dnia 18 lipca 1936 r., wprowadzonego tymczasowo w życie rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 sierpnia 1936 roku (Dz. U. R. P. Nr 66 poz. 482), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1. W dołączonej do układu liście A towarów, korzystających ze zniżek procentowych, nie zostały oznaczone zniżone stawki dla poz. 1162 p. 2 lit. b/II oraz poz. 1266 p. 4 lit. a/II taryfy celnej.

Ponieważ jak się okazało, brak jest tych oznaczeń również w oryginale układu, nie należy stosować odpowiednich stawek (40% i 15%), podanych w okólniku z dnia 18 sierpnia 1936 roku L. D. IV. 17900/3/36, co zresztą znalazło pośrednio wyraz w przedostatnim ustępie tegoż okólnika. Gdyby jednak zniżone stawki, o których mowa, omyłkowo zostały zastosowane, omyłki te, na podstawie art. 121 ustęp 2 prawa celnego winny być odpowiednio sprostowane i niedobory stąd wynikłe ściągnięte od stron.

2. Według protokołu końcowego do listy A, stosowanie cła konwencyjnego do serów z p. 4 poz. 128 taryfy, francuskiego pochodzenia, jest uzależnione od pewnych warunków, a w szczególności od każdorazowego przedstawienia osobnego wizowanego przez Konsulat R. P., zaświadczenia Fédération Nationale de l'Industrie Fromagère, które winno stwierdzić wyrób francuski i nadto zawierać wzmiankę o miejscu produkcji we Francji.

Do czasu wydania osobnych zarządzeń, ustalających analogiczne warunki w odniesieniu do serów, pochodzących z innych państw traktatowych, do serów nie francuskiego pochodzenia nie należy stosować zniżki, przewidzianej w układzie polsko-francuskim.

3. Układ polsko-francuski przewiduje zniżone cło dla korków do butelek z nadrukami, chociażby wypalanymi, nazw firm francuskich, chociażby z dodatkiem pospolitych materiałów (poz. 784 z p. 2).

Zniżka ta przechodzi na inne państwa traktatowe, korzystające z klauzuli największego uprzywilejowania, o ile korki są zaopatrzone w nadruki nazw firm tego państwa, z którego one

pochodzą. Tak więc zniżkę francuską stosuje się np. do korków hiszpańskich z nadrukami firm hiszpańskich, na podstawie klauzuli największego uprzywilejowania, zawartej w liście B do umowy handlowej polsko-hiszpańskiej z dn. 14 grudnia 1934 roku (wykaz pozycyj polskiej taryfy celnej, obejmujących towary hiszpańskie, korzystające w Polsce z klauzuli największego uprzywilejowania — Dz. U. R. P. Nr 35 poz. 273 z 1936 r.). Jeżeli natomiast korki hiszpańskie były by zaopatrzone w nadruki nazw firm francuskich, do takich korków nie należy stosować zniżki francuskiej.

4. W liście A przy poz. 82 z p. 5 jest przewidziana procentowa zniżka w wysokości 60% dla goździków nie mielonych, sprowadzanych przez porty polskiego obszaru celnego, przy czym oznaczono „z Uwagi 4" zamiast „z uwagi 3". Jest to błąd drukarski, przeto zniżkę tę należy stosować do goździków nie mielonych (poz. 82 z p. 5 z uwagi 3).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

944.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 listopada 1936 r.

L. D. IV. 25390/3/36

w sprawie stawek konwencyjnych na śniegowce (poz. 733 p. 2 t. c.)

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na skutek zapytania jednej z Dyrekcyj Ceł, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że jakkolwiek postanowienia protokołu polsko-szwedzkiego z dnia 3 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 63 poz. 457), zmieniającego protokół handlowy polsko-szwedzki z dnia 21 października 1933 r., ustanowiły w pozycji 733 z p. 2 taryfy celnej nową stawkę konwencyjną w wysokości 400 zł od 100 kg na obuwie z gumy (śniegowce) o wadze jednej pary powyżej 500 g do 700 g, to jednak stawka konwencyjna na śniegowce w wysokości 465 zł od 100 kg, ustanowiona w poz. 733 p. 2 t. c. przez postanowienia poprzedniego protokołu handlowego polsko-szwedzkiego z dnia 21 października 1933 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 70 poz. 671), pozostaje nadal w mocy.

Ze stawki konwencyjnej w wysokości 465 zł od 100 kg korzystają śniegowce, których waga jednej pary wynosi do 500 g włącznie oraz te, których waga jednej pary przewyższa 700 g.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

945.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 listopada 1936 r.

L. D. V. 11593/1/36

w sprawie udzielania ulg w spłacie zaległych opłat na rzecz Funduszu Pracy.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z wątpliwościami w sprawie kompetencji do udzielania ulg w spłacie zaległości w opłatach na rzecz Funduszu Pracy, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej wyjaśnia, że do umarzania, odraczania lub rozkładania na raty zaległości, powstałych wskutek nieuiszczenia w terminie opłat przewidzianych w art. art. 15, 16, 17, 18, 23 i 26 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy, są uprawnione izby skarbowe (Wydział Skarbowy) i urzędy skarbowe w granicach kompetencji, przysługujących im na mocy rozporządzenia wykonawczego do ordynacji podatkowej w dziedzinie udzielania ulg w spłacie należności podatkowych z tym jednak, że przed udzieleniem ulgi bądź też skierowaniem odpowiedniego wniosku do izby skarbowej, urząd skarbowy obowiązany jest zasięgnąć opinii Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy lub ekspozytury tego Biura.

Podając powyższe do wiadomości Ministerstwo Skarbu jednocześnie nadmienia, iż ulgi w spłacie zaległych opłat na rzecz Funduszu Pracy w postaci odroczenia opłaty lub rozłożenia jej na raty winny być udzielane w sposób oględny i to tylko w przypadkach oczywistej konieczności udzielenia ulgi, natomiast umorzeniu mogą podlegać jedynie opłaty, co do których stwierdzono bezwzględną nieściągalność tych że, tak że ściągnięcie ich nawet w przyszłości nie rokuje żadnych widoków powodzenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

946.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 listopada 1936 r.

L. D. V. 12512/1/36

w sprawie odpowiedzialności nabywcy nieruchomości za podatek majątkowy, wymierzony poprzednikowi oraz w sprawie pierwszeństwa zaspokojenia podatku majątkowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania następujące wyciągi z orzeczeń Sądu Najwyższego, dotyczących podatku majątkowego:

I. Wyciąg z orzeczenia Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 14 listopada 1933 roku I. C. 2081/32 w sprawie Aliny Stankiewiczowej przeciw Skarbowi Państwa:

S. N., zważywszy:

że Sąd Apelacyjny pominął powołanie się Prokuratorii Generalnej na konieczność zastosowania w przypadku przepisu art. 66 ustawy o podatku majątkowym (poz. 746/23 Dz. Ust.), usprawiedliwiającego zwrócenie egzekucji z tytułu zaległości podatku majątkowego do nieruchomości obecnej właścicielki, niezależnie od tego, iż podatek zaległy od rzeczonego majątku nieruchomego należy się od poprzedniej, nie zaś obecnej jego właścicielki;

że uchybienie to stanowi istotną obrazę przepisów art. 339 i 711 U. P. C. oraz przytoczonego wyżej przepisu art. 65 ustawy o podatku majątkowym, skutkującą uchylenie zaskarżonego wyroku, albowiem w myśl wyraźnej osnowy tego przepisu (końcowy ustęp art. 66), sporządzony przez właściciela na rzecz osoby trzeciej akt sprzedaży nieruchomości, obciążonej zaległym podatkiem majątkowym, Skarbu Państwa nie obowiązuje i nie przecina mu drogi do zwrócenia egzekucji do tejże nieruchomości w poszukiwaniu zaległości podatkowej, chociażby nieruchomość już nie należała do dłużnika;

z tych zasad S. N. wyrok Sądu Apelacyjnego w Wilnie z 19 maja 1932 z powodu obrazy art. 66 ustawy z 11 sierpnia 1923 oraz art. 339 i 711 U. P. C. uchyla.

II. Wyciąg z orzeczenia Izby Cywilnej S. N. z 4 maja 1934 r. C. II. 456/34 w sprawie egzekucyjnej firmy B-cia Deutsch w Bielsku:

Podatek majątkowy korzysta w zasadzie z pierwszeństwa zaspokojenia z całego majątku ruchomego i nieruchomego, należącego do płatnika (art. 56 i 57 ustawy z 11 sierpnia 1923 poz. 746 Dz. Ust.).

Z pierwszeństwa zaspokojenia korzysta zatem nie ta część podatku, która przypada od danej ruchomości lub nieruchomości, lecz cała należność podatkowa, do której uiszczenia płatnik jest obowiązany. Obliczenie wysokości podatku majątkowego od poszczególnych przedmiotów majątkowych jest w myśl art. 5 i 9 pow. ustawy niedopuszczalne. Każdy przedmiot majątkowy płatnika jest obciążony w myśl art 57 pow. ustawy pierwszeństwem zaspokojenia dla całej sumy podatku majątkowego.

Wobec tego również zarzut, podniesiony w zaskarżonej uchwale, że zgłoszenie wierzytelności przez Skarb Państwa jest niezupełne i niejasne, gdyż w wykazie zaległości podatkowych nie uwidoczniono, czy i jaką sumę należności podatkowych zgłoszono w odniesieniu do nieruchomości, stanowiącej przedmiot przymusowej sprzedaży, jako nieistotny, ostać się nie może.

Skutkiem tego uchylono uchwały Sądów niższych instancyj, o ile dotyczą pierwszeństwa roszczenia rekurenta.

III. Wyciąg z orzeczenia Izby Cywilnej S. N. z 13 września 1934 r. C. I. 893/34 w sprawie sprzedaży części dóbr ziemskich „Różki", należących do Wojciecha i Anny małż. Sokołowskich.

S. N., zważywszy:

że zaskarżoną decyzją Sąd Okręgowy uznał za niedoszłą do skutku licytację nieruchomości małż. Sokołowskich i odmówił przysądzenia jej nabywcom;

że w skardze kasacyjnej nabywcy wnoszą o uchylenie decyzji Sądu Okręgowego z powodu naruszenia przepisów procesowych oraz art. 4 I u. h. i art. 2 i 57 ustawy z 11 sierpnia 1923 o podatku majątkowym poz. 746 Dz. Ust.;

że w myśl art. 1575 U. P. C. nabywca nieruchomości może zarachować na poczet zaofiarowanej ceny swoją wierzytelność o tyle, o ile mieści się ona w tej cenie;

że w danym przypadku nabywcy na poczet ceny, wynoszącej 7.625 zł, złożyli do depozytu sądowego 4.590 zł, na zaspokojenie zaś reszty zarachowali swoje wierzytelności hipoteczne w kwocie 3.035 zł, jednak Sąd Okręgowy uznał zarachowanie to za nieuzasadnione z uwagi, że sprzedane mienie obciąża podatek majątkowy, na którego pokrycie nie wystarcza zdeponowana w Sądzie suma;

że wbrew wywodom skargi kasacyjnej, Sąd Okręgowy nie dopuścił się w tym punkcie naruszenia przepisów prawa z mocy bowiem art. 57 ustawy o podatku majątkowym podatek ten korzysta z pierwszeństwa zaspokojenia z całego majątku nieruchomego dłużnika przed wszystkimi przywilejami i obciążeniami hipotecznymi (z wyjątkiem należnych Skarbowi Państwa podatków i niektórych pożyczek amortyzacyjnych);

że wobec tego nabywcy nie byli uprawnieni do zarachowania swoich wierzytelności, któ-

re nie należą do kategorii pożyczek amortyzacyjnych, z pominięciem należności Skarbu Państwa z tytułu podatku majątkowego, gdyż ta należność, jak wyżej zaznaczono, korzysta z pierwszeństwa zaspokojenia;

że w tych warunkach słuszny jest wniosek Sądu Okręgowego, iż nabywcy ceny nie uiścili w sposób należyty, wobec czego uznanie licytacji za niedoszłą do skutku znajduje usprawiedliwienie w art. 1170 p. 3 U. P. C.;

że powołana przez skarżących okoliczność, iż w protokóle licytacyjnym zaległości podatkowe wykazane zostały w mniejszej sumie, niż się okazało po licytacji, nie wpływa na słuszność wniosków Sądu Okręgowego, gdyż błąd protokółu licytacyjnego co do sumy zaległych podatków nie może pozbawić Skarbu Państwa należnego mu z ustawy przywileju i nie zwalnia nabywców od obowiązku wykonania warunków licytacyjnych w sposób, aby zaległości podatkowe znalazły należyte zaspokojenie; uwzględniając ten błąd, Sąd udzielił nabywcom dodatkowego terminu do uiszczenia brakującej sumy, lecz nabywcy z tego terminu nie skorzystali;

że wreszcie mniemanie skarżących, jakoby podatek majątkowy korzystał z przywileju tylko w granicach, przewidzianych w art. 41 u. h., jest błędne, przeczy bowiem treści art. 57 ustawy o podatku majątkowym, a nadto nie zgadza się z istotą tego podatku, który jest daniną jednorazową (art. 1 ustawy o podatku majątkowym) i obciąża nie poszczególne nieruchomości dłużnika, lecz cały jego majątek;

z tych zasad S. N. skargę kasacyjną oddala.

Naczelnik Wydziału:
(—) *A. Guzikowski.*

947.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 listopada 1936 r.

L. D. III. 16980/4/36

w sprawie wypłaty sum komunalnych.

Do

Panów Dyrektorów wszystkich Izb Skarbowych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre kasy Urzędów Skarbowych niewłaściwie wypłacają związkom komunalnym sumy wyższe od zarachowanych w ubiegłym miesiącu na kontach tych związków tytułem dodatków komunalnych do podatków (opłat) państwowych oraz odsetek i odsetek ulgowych.

Wskutek takiego postępowania angażowane są środki obrotowe Skarbu przy naruszeniu postanowień art. 58 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 454 z 1936).

Ministerstwo Skarbu poleca Panom Dyrektorom wydać kategoryczne zarządzenia, aby wypłaty sum komunalnych zainteresowanym Związkom Samorządowym dokonywane były w przyszłości **ściśle w ramach pozostałości na właściwych kontach z dnia ostatniego poprzedniego miesiąca.**

Podsekretarz Stanu:
(—) *T. Grodyński.*

948.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 listopada 1936 r.

L. D. IV. 26199/2/36

o zmianie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 28 stycznia 1936 r. L. D. IV. 1332/2/36 w sprawie rozdrabniania w składach celnych towarów włókienniczych, sprowadzanych do przerobu na surowiec włókienniczy.

W okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 28 stycznia 1936 r. L. D. IV. 1332/2/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu z 1936 r. Nr 3 poz. 95) po słowach „Do Urzędów celnych w Gdyni, we Lwowie, w Łodzi, w Warszawie" stawia się przecinek i dodaje słowa „w Białymstoku"; jednocześnie w ustępie 1 wspomnianego okólnika po słowie „Łodzi" zamiast lit. „i" stawia się przecinek, a po słowie „Warszawie" dodaje się „i Białymstoku".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

949.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 12 listopada 1936 r.

o uzupełnieniu okólnika Nr 35 z dnia 22 września 1936 r. w sprawie przekazów do Niemiec.

W ustępie V okólnika z dnia 22 września 1936 r. w sprawie przekazów do Niemiec (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 27, poz. 824) dodaje się nowy punkt f) w następującym brzmieniu:

„f) do przekazów do Niemiec — w myśl ustępu IV okólnika Komisji Dewizowej Nr 8 z dnia 8 maja 1936 r. w sprawie upoważnienia instytucyj bankowych, nieposiadających uprawnień banków dewizowych, do prowadzenia rachunków cudzoziemców

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13, poz. 448 str. 536) — drobnych sum, nieprzekraczających równowartości zł 100, — na pokrycie zobowiązań wynikających z normalnego prowadzenia przedsiębiorstw handlowych, za wydanie świadectw przez urzędy zagraniczne itp, jeżeli nie podlegają rozrachunkowi przez Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego według polsko-niemieckiej umowy gospodarczej z dnia 4.XI. 1935 r.; takie przekazy banki dewizowe mogą uskuteczniać we własnym zakresie bezpośrednio przez rachunki „nostro" lub rachunki zagraniczne wolne, po zbadaniu uzasadniających dokumentów i stwierdzeniu, że całość zobowiązania nie przekracza w poszczególnym przypadku sumy zł 100, przy czym przekazy z tych tytułów nie mogą przekroczyć sumy zł 100 miesięcznie z polecenia tego samego zleceniodawcy".

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr 41

z dnia 17 listopada 1936 r.

w sprawie książeczek oszczędnościowych (wkładkowych) cudzoziemców.

1) Komisja Dewizowa podaje do wiadomości, że zawarte w art. 8 ust. 2 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26.IV. 1936 r. (Dz. U. 32 poz. 249) ograniczenia obrotu pieniężnego z zagranicą odnoszą się również do książeczek oszczędnościowych (wkładkowych). W związku z powyższym oraz przepisem § 16-go rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r. (Dz. U. 57, poz. 419), zezwalającym bankom na przyjmowanie wpłat na rzecz cudzoziemców, nie odpowiadających § 15 tego rozporządzenia, jedynie na rachunki zablokowane, Komisja Dewizowa ogłasza następujące postanowienia:

2) Ilekroć w tym okólniku jest mowa o książeczkach oszczędnościowych (wkładkowych) cudzoziemców, należy rozumieć:

a) książeczki imienne, opiewające na nazwisko cudzoziemca, jeżeli prawomocne przeniesienie własności książeczki na inną osobę według obowiązujących w tym względzie przepisów nie może nastąpić przez zwykłe wręczenie książeczki lecz wymaga przelewu w formie pisemnej lub też przepisania w księgach instytucji emitującej i jeżeli taki formalny przelew — w myśl p. 6 c) niniejszego okólnika — na rzecz osoby zamieszkałej w kraju nie nastąpił;

b) książeczki wszelkiego rodzaju, jeżeli prawo dysponowania książeczką (wg wpisu w książeczce, w księgach banku lub innego zastrzeżenia) przysługuje cudzoziemcowi w jakimkolwiek charakterze czy to samodzielnie, czy też łącznie z innymi osobami, choćby zamieszkałymi w kraju;

c) książeczki wszelkiego rodzaju złożone na rzecz cudzoziemców;

d) książeczki wszelkiego rodzaju, jeżeli posiadacz określi je sam jako własność cudzoziemca lub jeżeli inne okoliczności ponad wszelką wątpliwość wskazują, że książeczka jest własnością cudzoziemca.

Instytucje emitujące książeczki nie są jednak obowiązane legitymować okaziciela książeczki, z której wypłaty — stosownie do ustawowych i statutowych przepisów — następują do rąk okaziciela.

Jeżeli w niniejszym okólniku mowa o książeczkach oszczędnościowych bez dodania słowa „cudzoziemców", należy rozumieć wszelkie książeczki oszczędnościowe.

3) a) **Wpłaty** osób zamieszkałych w kraju na książeczki oszczędnościowe (wkładkowe) cudzoziemców są zabronione.

b) Wpłaty, uskutecznione przez cudzoziemca na jego własną lub innego cudzoziemca książeczkę oszczędnościową, są dopuszczelne bez zezwolenia Komisji Dewizowej jedynie w złotych (lub równowartości zagranicznych środków płatniczych) nadesłanych z zagranicy bezpośrednio pod adresem instytucji emitującej lub też przywiezionych przez cudzoziemca z zagranicy i wykazanych w zaświadczeniu o przywozie pieniędzy i walorów, wydanym przez graniczne organa kontrolne.

4) a) **Składanie** książeczek oszczędnościowych na rzecz cudzoziemca (z wyjątkiem podanym niżej pod b), **przelew** na cudzoziemca własności książeczki, udzielanie cudzoziemcowi **prawa dysponowania** książeczką i ustanawianie **prawa zastawu** na książeczce na rzecz cudzoziemca — i to tak przez osoby zamieszkałe w kraju, jak i cudzoziemców — jest zabronione.

b) Dozwolone jest składanie książeczek oszczędnościowych (wkładkowych) na rzecz cudzoziemca, który — według zasad, określonych w pkt 2 a) i b) niniejszego okólnika — jest jej właścicielem lub osobą uprawnioną do dysponowania książeczką.

5) **Przelewy** na książeczki oszczędnościowe (wkładkowe) cudzoziemców dozwolone są tylko z rachunków zagranicznych wolnych (złotowych i walutowych „starych" oraz „nowych").

6) a) **Wypłaty** z książeczek oszczędnościowych cudzoziemców dozwolone są do

rąk właściciela lub pełnomocnika zamieszkałego w kraju; ponadto — na ich zlecenie do rąk innych osób zamieszkałych w kraju, lecz tylko jako pokrycie **własnych płatności tej osoby,** na której nazwisko książeczka opiewa, wzgl. dla której książeczka jest przechowywana.

b) Zabronione jest natomiast uskutecznianie wypłat z książeczki cudzoziemca do rąk innego cudzoziemca, a do rąk osoby zamieszkałej w kraju wówczas, gdy wypłata nastąpić ma celem pokrycia płatności innego cudzoziemca niż ten, na którego nazwisko książeczka opiewa, wzgl. dla którego jest przechowywana. Instytucje emitujące nie mogą wykonywać również takich zleceń wypłaty, w których nie podano, na pokrycie czyjej płatności wypłata ma służyć.

c) Według zasad podanych wyżej pod a) i b) należy traktować polecenie cudzoziemca, odnoszące się do wydania złożonej na przechowanie książeczki oszczędnościowej do rąk innej osoby oraz do przepisania książeczki na nazwisko osoby zamieszkałej w kraju.

d) Wypłaty z książeczek oszczędnościowych (wkładkowych), na których — wbrew postanowieniom p. 4 — ustanowiono prawa na rzecz cudzoziemców, są wzbronione.

7) **Dopisywanie odsetek** na książeczkach oszczędnościowych cudzoziemców jest dozwolone.

8) Wkłady złożone na książeczki oszczędnościwe w żadnym wypadku nie są równoznaczne z rachunkami zagranicznymi wolnymi, a zatem nie są dopuszczalne przelewy z książeczek oszczędnościowych cudzoziemców na rachunki zagraniczne wolne, jak również nie mogą takie wkłady służyć na pokrycie waluty eksportowej w myśl § 19 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r. (Dz. U. 57, poz. 419).

9) Numer i datę uzyskanych zezwoleń Komisji Dewizowej na dokonanie czynności zabronionych, jak też numer i datę zaświadczeń granicznych organów celnych lub przesyłek pocztowych winny instytucje emitujące odnotować w swoich księgach przy wpisach, uskutecznionych na podstawie tych dokumentów.

Po nad to należy na zaświadczeniach władz granicznych odnotowywać kwoty złożone na książeczki oszczędnościowe i podpisywać adnotacje te firmowo. Instytucje wyżej wymienione winny przechowywać uwierzytelnione przez siebie odpisy zaświadczeń granicznych organów kontrolnych ze wszystkimi adnotacjami.

Komisja Dewizowa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

w sprawie zaginięcia zeszytu blankietów asygnat.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Warszawie, w Sądzie Grodzkim w Wołominie zaginął zeszyt blankietów asygnat od nr 782302 — do nr 782350 włącznie.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 241

dnia 18 listopada 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,98	89,55
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,31½	5,28½
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,31½	5,28½
Floreny holenderskie	100 Fl.	287,85	286,15
Franki francuskie	100 Fr.	24,72	24,58
Franki szwajcarskie	100 Fr.	122,45	121,65
Funty angielskie	1 Ł.	26,01	25,85
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	17,70	17,20
Korony duńskie	100 K.	116,04	115,20
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	130,68	129,70
Korony szwedzkie	100 K.	134,08	133,10
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	25,20	24,60
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,48	11,00
Marki niemieckie	100 Mk.	114,00	107,00
Pengő węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	95,50	95,00

WALUTY	Za	Tranzakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	287,15	287,85	286,45
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,78	211,94
Bruksela	100 Blg.	89,80	89,98	89,62
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,48	11,42
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	116,04	115,46
Londvn	1 Ł.	25,94	26,01	25,87
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	28,12	27,92
Montreal	1 Dol.	—	5,32⅛	5,29⅝
Nowy Jork	1 Dol.	—	5,32⅛	5,29⅝
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,31	5,32¼	5,29¾
Oslo	100 K.	—	130,68	130,02
Paryż	100 Fr.	24,66	24,72	24,60
Praga	100 K.	18,78	18,83	18,73
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	133,75	134,08	133,42
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	122,15	122,45	121,85
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	122,00	115,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.